

Алфред Бекер

Криминалните загадки
на **Леонардо**

Мистериозното
отвлечане

ИЗДАТЕЛСТВО
ФЛОТ

АЛФРЕД БЕКЕР
МИСТЕРИОЗНОТО
ОТВЛИЧАНЕ

Превод: Десислава Лазарова

chitanka.info

През 1462 г. в малкото селце Винчи, близо до Флоренция Леонардо и неговият приятел Карло са отвлечени от маскирани бандити, докато си играят край селото.

Бандитите ги затварят във влажна тъмна пещера, но там вече има един пленник — Лука, син на богат търговец от Флоренция.

Нещата изглеждат ясни: отвлечане за откуп!

Но дали наистина е така?

МАСКИРАНИ БАНДИТИ

1462 година...

— По-добре да се откажем, Леонардо!

— Защо?

— Нали помниш какво се случи последния път, когато направи експеримента с огъня?

Леонардо помнеше много добре. Тогава едва не подпали къщата на дядо си. След това получи строга забрана да се занимава с опасни изследвания.

Леонардо и приятелят му Карло седяха на едно възвишение близо до родното си селце Винчи. Оттук селото се виждаше като на длан — църквата, странноприемницата, площада, къщата на дядото на Леонардо и къщата на Малдини, семейството на Карло. Виждаха се дори и останките от крепостната стена, която някога е обграждала цялото село. Преди повече от хиляда години на мястото на селото се е издигало римско укрепление. С течение на времето тази стена ставала все по-ниска, защото жителите я използвали вместо каменоломна за строеж на домовете си.

Сега стената се виждаше само от хълма. Тук-там из треволяка все още белееха останки от зида. За Леонардо тези руини бяха много интересни, защото из процепите им живееха всякакви странни буболечки — интересни обекти за наблюдаване и изследване.

Но в момента вниманието му беше заето с друго.

Днес той щеше да изследва слънцето, за да намери най-сетне отговор на въпроса, какво поддържа огъня в това огромно жарко кълбо.

Леонардо беше струпал на поляната купчина съчки и суха трева.

Беше горещ ден в края на лятото. От седмици не бе валило и растенията наоколо отдавна бяха изсъхнали.

Леонардо извади очилата. Бяха доста издраскани и вече не можеха да се използват за гледане, но имаха важна роля в неговия експеримент.

Леонардо получи очилата преди време от един пътуващ търговец, който беше закъсал с магарешката си каручка в околностите на Винчи. Едно от колелата на каручката се беше счупило и Леонардо и Карло му помогнаха да го поправи. В отплата те си избраха по нещо от неговите стоки.

Леонардо веднага си хареса очилата — не за друго, а защото видя как слънчевите лъчи се концентрират в една точка, преминавайки през лещата. Той непременно искаше да открие защо става така.

Търговецът пък остана много доволен, че Леонардо си избра издрасканите очила, защото и без това не можеше да ги продаде.

И ето сега Леонардо сложи едно от стъклата под слънчевите лъчи, така че те се събираха и падаха върху сухата трева.

И наистина, не след дълго се чу слабо пращане. Тревата започна да потъмнява, сетне почерня. Издигна се тънка струйка дим и в следващия миг между стръковете лумна огън. Сухите съчки пламнаха със светкавична бързина.

— Получи се! — развика се Леонардо, зачервен от вълнение. — Представи си, Карло, една такава огромна леща би могла да се закрепят на носа на боен кораб и с нея да се подпалват противниковите кораби! — Леонардо вдигна очилата срещу слънцето. — На какво се дължи това, че слънчевите лъчи получават такава сила, когато преминат през стъклото?

Изглеждаше така, сякаш пита Карло, но въпросът му беше насочен по-скоро към самия него.

Пламъците запълзяха с пукот по сухия треволяк около огъня. Неусетно малката клада пред момчетата се превърна в огнено кълбо, което хищно поглъщаше всичко по пътя си. Само след няколко мига поляната беше в пламъци.

— Леонардо! — изкрещя Карло и отстъпи назад. — Какво ще правим?

Момчето опита да стъпче пламъците с крака, но беше твърде късно. Огънят се разпространяваше с бясна скорост пред очите им, докато децата трескаво се чудеха какво да сторят.

Не след дълго двете момчета стояха пред огнена стена, която стигаше до кръста им. Децата заотстъпваха назад, но зад тях, опасно близо зад тях, беше гората.

— Само не в гората! — съобрази Леонардо. — Ако дърветата пламнат и стане горски пожар, няма да можем да направим нищо!

Но нямаха голям избор. Огънят им беше отрязал пътя. Двамата прецапаха поточето, което минаваше край поляната, изкатериха се по каменистия сипей и спряха до самия край на гората.

Леонардо беше пребледнял като платно. Той изобщо не очакваше, че огънят ще се разпространи толкова бързо. Знаеше, разбира се, че в гората не бива да се пали огън, но не бе съобразил, че не са достатъчно далеч от нея. Както се оказа, допусна голяма грешка.

Огнената вълна поглъщаше с пукот сухите треви и опасно бързо приближаваше гората.

Само поточето пресичаше пътя ѝ и щеше да я забави за известно време. Зад него се издигаше скалистият сипей.

През това време хората долу в селото забелязаха пламъците. Леонардо виждаше как излизат тичешком от къщите, взрени в гората, където вече се виеше висок димен стълб. Леонардо и Карло се изплашиха, че огънят все пак ще премине поточето и ще продължи да се движи към селото.

— Какво да правим? — чудеше се Карло.

Леонардо обърна поглед към пламъците. Сега и вятърът ги гонеше към поточето. Те обаче не можеха да преминат през каменистия сипей, по който се бяха изкатерили момчетата.

— Струва ми се, че тук сме в безопасност.

Леонардо пъкна очилата в джоба на дрехата си.

— Хайде да заобиколим гората и да се върнем в селото от другата страна — предложи Карло.

Но Леонардо поклати глава.

— Не! Трябва първо да видим накъде ще продължи огънят. Струва ми се, че има вероятност пожарът скоро да угасне!

— Как ти хрумна? Аз пък мисля, че ще стане точно обратното!

— Огънят не може да премине потока и сипея. Когато тревата и всички храсти изгорят, ако вятърът не погне пламъците към гората, огънят най-вероятно ще угасне.

Момчетата седнаха и зачакаха. Тревата изгоря бързо. На места почернялата поляна още припламваше, но пожарът взе да стихва. Само един храст пламтеше като факла. Но накрая и той изгоря и на мястото му останаха да стърчат само овъглени клони.

Внезапно откъм гората долетя странен шум. Леонардо и Карло се огледаха изплашено. Какво става в храстите?

Внезапно от гъсталака изскочиха неколцина ездачи. Бяха вързали кърпи през лицата си. Виждаха се само очите им, но и те бяха засенчени от ниско нахлупени шапки и барети. Някои от мъжете бяха изтеглили мечовете си, а други бяха въоръжени с арбалети.

„Бандити!“, помисли веднага Леонардо.

Те дебнеха по пътя между Пиза и Флоренция за богати пътници, които да ограбят или да отвлекат за откуп.

Леонардо преброи осмина ездачи.

Неколцина от мъжете скочиха от конете, свалиха плащовете си и се хвърлиха да потушават огъня.

Леонардо се досещаше какво ги чака, ако попаднат в ръцете на тези мъже. Но най-лошото беше не, че ще им отнемат всичко, което има някаква стойност. И без това най-ценното, което носеха със себе си, бяха обувките на Карло. Леонардо вървеше бос, защото още не беше дори есен.

— Ела! — прошепна Леонардо и Карло го последва.

Двамата се шумгунаха в гората, но макар че се провираха съвсем тихо през храсталаците, скоро стана ясно, че няма да стигнат далеч.

Измежду храстите изникнаха още ездачи и препречиха пътя им.

— Нито крачка напред! — нареди един от тях.

По-голямата част от лицето му беше скрита от черна кърпа, над която се виждаха само очите му. Освен това беше нахлупил на главата си барета. Белег пресичаше челото му над лявото око. Леонардо предположи, че е от дуел с мечове.

Тъмните очи на бандита бяха втренчени в Леонардо.

Докато мъжът слизаше от коня, един от неговите хора насочи арбалет към двете момчета.

— Да не сте помръднали, иначе ще стрелям! — изръмжа стрелецът.

Леонардо и Карло застинаха като стълбове от сол. Сърцата им забиха в гърлата.

— Какво ще правим с момчетата? — обърна се стрелецът към човека с белега, който явно беше водач на бандата. — По-добре да ги ликвидираме...

— Те са свидетели! — подкрепи го друг.

— Аз съм за това, да не поемаме излишни рискове.

Мъжът с белега извади меча и го насочи към гърдите на Леонардо. Острието докосна брадичката на момчето.

Леонардо не смееше да мръдне.

Не смееше и да диша.

— Ще ги вземем с нас! — реши човекът с белега.

В следващия миг нечии ръце сграбчиха децата и те се озоваха на седлата пред двама от ездачите.

— Побързайте, от селото идват хора! — извика единият от маскираните.

— Да се омитаме! — нареди мъжът с белега.

Разбойниците пришпориха конете и препуснаха през гъсталака. Клоните удряха болезнено момчетата по лицето и тялото. Ездачите поеха по пътеката, която пресичаше гората. Местността беше трудно проходима, конете с мъка се изкачваха и спускаха по стръмните каменисти сипеи.

Леонардо се опитваше да запомни откъде минават. Обръщаше внимание на дървета с необикновен вид или на скални късове със странни форми. Напразно! Не след дълго напълно загуби представа къде се намират.

Оставаше му само да се надява, че Карло ще запомни пътя по-добре от него. Все пак баща му беше търговец и често го вземаше със себе си до Флоренция и до други места из околността. Карло имаше много повече опит в пътуването от Леонардо и беше свикнал да запомня пътища.

Внезапно човекът с белега изрева команда, която накара цялата група да спре.

— Завържете им очите! — нареди той.

Завързаха здраво очите на момчетата и от този момент те вече не можеха да видят нищо. Очевидно човекът с белега не искаше децата да запомнят пътя.

Сега пред очите на Леонардо беше тъмно като в рог. Кърпата, с която завързаха очите му, беше от плътна тъкан, която изобщо не пропускаше светлина. Той усещаше, че конят под него се движи, но само след няколко минути вече не можеше да определи посоката, в която вървят.

Най-сетне групата спря. Един от ездачите сграбчи Леонардо и го свали от коня.

Момчето едва се държеше на краката си. Залитна и се озова върху студената твърда земя.

— Изобщо не трябваше да вземаме тези хлапета — обади се някой. — Повярвай ми, само ядове ще ни създадат!

— Ако ни създават ядове, ще им прережем гърлата. Но защо да не си напълним кесиите с пари от откуп! — отговори друг. — Може пък да открием богати роднини, които са готови да се лишат от няколко флорина заради тези двамата! Ако не пожелаят, винаги можем да се отървем от тях.

— После да не кажеш, че не съм те предупредил!

— Аз вземам решенията тук! — изрева мъжът с белега.

Леонардо не посмя да дръпне кърпата от очите си. За щастие тя се беше смъкнала малко и той успя да надникне през пролуката. Видя конски копита, ботуши и суха камениста почва. Леонардо завъртя много бавно глава към лагерния огън. На земята бяха нахвърляни одеяла и оръжия. Очевидно групата, която ги беше отвлякла, беше само част от бандата. Друга група лагеруваше тук. Може би дори тук беше главният лагер на бандитите.

— Карло? — прошепна Леонардо.

— Тук съм! — чу той гласа на приятеля си.

— Затваряйте си устите! — срязва ги един от бандитите и ги блъсна грубо, така че едва не паднаха на земята.

— Заведете ги в пещерата! — нареди някой.

На Леонардо му се стори, че е гласът на човека с белега, но не беше сигурен.

Някаква груба ръка го сграбчи за яката и го блъсна напред.

Малко по-късно се озоваха на влажно и студено място. Беше усойно като в пропаст. Леонардо обаче не можа да различи нищо повече през пролуката под кърпата. Твърде тъмно беше.

Някой дръпна кърпата от очите му.

Трябваше му време, за да свикне с мрака, който цареше наоколо. Действително се намираха в пещера. Само през входа ѝ се процеждаше оскъдна светлина.

Карло беше на няколко стъпки от него.

Водеха ги двама маскирани мъже.

— Внимание, нито крачка повече! — предупреди ги единият от маскираните.

Леонардо се дръпна ужасен назад. Едва сега осъзна, че стои на ръба на дълбока дупка. Там долу нещо се движеше.

Или бяха само сенки?

Леонардо различи тъмните очертания на човек.

Единият от маскираните посегна към плетената стълба, завързана за един сталагмит, и я хвърли долу.

Тя стигаше почти до дъното на дупката.

— Кой ще слезе пръв? — изръмжа маскираният и сграбчи Леонардо за раменете. — Хайде ти!

Леонардо се спусна предпазливо долу. Стълбата беше завързана здраво и устоя на тежестта му.

Карло беше следващият.

— Не искам! — задърпа се той.

Отвърна му груб прегракнал смях, който отекна в пещерата.

— Да не мислиш, че някой те пита?

На Карло не му оставаше нищо друго, освен да се спусне по въжената стълба. Няколко мига по-късно и той застана до Леонардо. Правеше мъчителни усилия да потисне треперенето си, стиснал здраво устни.

В ямата беше леденостудено. Леонардо усети как кожата по цялото му тяло настръхва.

Маскираните издърпаха стълбата.

— И не вършете глупости! Тогава ще има редовно храна и ще се държим добре с вас! — извика отгоре единият от тях. — Но ако ни създавате ядове, тежко ви!

Леонардо чу как стъпките на двамата бандити отекнаха между стените на пещерата.

В ЯМАТА

Отначало сянката стоеше в ъгъла. Там беше толкова тъмно, че и при най-добро желание не можеха да се различат подробности.

После сянката се приближи.

В петното светлина, падаща от гърлото на ямата, се появи крак, обут във филцова обувка.

— Кой е там? — попита някой.

Сянката пристъпи още крачка напред и сега Леонардо и Карло видяха, че това е момче. Беше малко по-голямо от тях.

— Аз съм Леонардо да Винчи.

— Да Винчи името на твоето семейство ли е или името на селото, от което си родом?

— Аз действително съм от Винчи — призна Леонардо.

— Жалко за теб.

— Защо?

— Защото тогава вероятно не си от знатно семейство.

— Ти пък откъде знаеш?

— Ако семейството ти беше богато, щеше да носиш тяхното име, а не да се наричаш с името на родното си място. Така правят само бедняци от незначителни семейства или пък хора със съмнителен произход. Например, когато господар от знатен дом има дете от обикновена слугиня.

Леонардо се втренчи с недоумение в непознатото момче, което дърдореше така високомерно.

— Ти какво искаш? Да ме обидиш? Както виждам, и ти не си цъфнал и вързал! Само не казвай, че доброволно стоиш в тази студена дупка, която е толкова влажна, че сигурно само жабите се чувстват добре в нея!

— Не, не искам да те обидя — отвърна по-меко момчето. — Искам само да ти спася живота!

— Ах, така ли?

Момчето сниши глас и зашепна, като поглеждаше предпазливо към входа на ямата. То очевидно се страхуваше някой от разбойниците да не го чуе:

— Попитаха ли те вече кой си?

— Не.

— Тогава ще го направят. И то скоро. Кажим им, че си от богато семейство, все едно дали е истина, или не. Кажим например, че баща ти е граф да Винчи! Трябва да останат с впечатление, че могат да получат за теб висок откуп! Ако узнаят, че родителите ти са бедняци, които няма да могат да платят, ще се отърват от теб. Да те оставят жив, ще е опасно, защото си свидетел!

Леонардо си пое дълбоко дъх.

— Благодаря за съвета — рече замислено той.

— Моля, пак заповядай. И тримата сме в едно и също положение. Отвлекли са ни с цел изнудване за пари. — Сега момчето се обърна към Карло. — А ти кой си?

— Карло Малдини. Баща ми е търговец и като че ли е най-богатият човек във Винчи.

— Най-богатият човек в някакво кравешко село най-вероятно не е достатъчно богат за тези бандити. Така че ще трябва доста да преувеличиш състоянието му, иначе и на теб ти се пише лошо.

Междувременно очите на Леонардо попривикнаха със слабата светлина и той виждаше малко по-добре.

Момчето приглади назад косите си и ги огледа внимателно. Сетне поклати глава.

— Честно казано, не разбирам как бандитите са могли да направят такава глупост! Да си губят времето с две селски момчета като вас! Та това изобщо не си струва!

— Подпалихме голям пожар в гората, без да искаме, и мисля, че затова сме привлекли вниманието им — обясни Леонардо. — Но не съм напълно сигурен. Те не говориха много, докато идвахме насам.

— Това не ме изненадва — кимна момчето.

— Може ли сега да попитам с кой преблагороден син на принц имаме честта да споделяме тази дупка? Кой си ти и кой е баща ти, та бандитите са загубили от ценното си време да те отвличат?

— Е, син на принц е малко преувеличено — призна момчето. — Името ми е Лука ди Джоя. Баща ми е Емануеле ди Джоя, богат

търговец от Флоренция. Ти вероятно си чувал за него...

— Не съм! — рече доволно Леонардо.

— Аз обаче съм чувал! — намеси се Карло. — Баща ми купува разни стоки от него.

— Все едно, той е много богат — продължи Лука. — Ще трябва да плати за мен доста голяма сума.

— Откога си тук? — попита Леонардо.

Лука вдигна рамене.

— Не мога да кажа точно... Няколко дни... Позагубих представа.

— И защо откупът още не е платен?

— Нямам идея. Бандитите не ми казват нищо. Предполагам, че искат първо да изплашат родителите ми, за да платят повече. — Той вдигна рамене, огледа още веднъж Карло и Леонардо и рече: — Дано родителите ви могат да съберат необходимите суми. Иначе тежко ви!

Момчетата се умълчаха. Лука показа на Леонардо и Карло едно място в дупката, където пръстта бе по-суха и можеше да се седне.

— Трябва да обмислим как да се измъкнем оттук — прошепна Леонардо.

Лука само се изсмя.

— А ти какво мислиш, че правя през цялото време? — отвърна той. — Докато мизерствах в тази дупка, имах достатъчно време да обмисля някои възможности. Но стените на дупката са твърде стръмни и хлъзгави, за да се излезе без помощ отвън. Освен това бандитите винаги оставят няколко от своите хора горе.

— А другите през това време ловуват по пътищата? — разпитваше Леонардо.

— Да, поне така предполагам. Мога да преценя това по гласовете, които чувам, и по тропота на копита. Но може и да греша.

Карло потри длани една в друга, после затърка ръцете си чак до раменете.

— Тук е кучешки студ! Как си издържал толкова време?

— Представям си лагерен огън. От време на време помага. Освен това непрекъснато се движа, защото иначе започвам да не усещам ръцете и краката си.

Леонардо се сети за очилата, които все още бяха в джоба му. Но в тази тъмна дупка те едва ли щяха да му помогнат да запалят огън.

Той се загледа в скалната стена над тях. Тя наистина беше много стръмна и на всичкото отгоре като че ли се ронеше. Да се изкачиш по нея без въжена стълба беше направо невъзможно. В главата му се въртяха разни мисли. Не можеше да се примири, че ще стои тук покорно и накрая ще бъде убит от бандитите, само защото баща му и дядо му не бяха в състояние да съберат пари за откуп.

Леонардо скочи и се заразхожда неспокойно из ямата. Но колкото и да размишляваше, не откриваше решение. Дали да не изкопаят стъпала в стената! Той опипа почвата. Сухата глина се зарони под пръстите му. Едва ли щяха да успеят да изкопаят в нея вдлъбнатини, по които да се изкатерят.

Откъм входа на пещерата се чува гласове и го отклониха от мислите му.

Между бандитите, изглежда, бе избухнал спор. Леонардо не можеше да различи всяка дума, но чуваше достатъчно, за да разбере, че настроението горе беше като пред буря.

— Може би става дума за съдбата ни — предположи Карло.

Леонардо кимна. И той си мислеше същото. После гласовете замлъкнаха. Приблжиха стъпки. На ръба на дупката се появи един от маскираните и спусна въжената стълба.

Той посочи Леонардо:

— Ей, ти! Ела горе!

Леонардо погледна Карло, който само вдигна рамене.

— Ей, какво чакаш? — викна маскираният.

Леонардо се заизкачва по въжената стълба с омекнали колене и след няколко мига бе на ръба на дупката. Маскираният го сграбчи за рамото и го издърпа навън.

Хватката му беше като менгеме.

Той не пусна рамото на момчето, след като го измъкна от дупката, и го забута пред себе си.

— Всички ли сте с маски? — извика той.

— Да! — отвърнаха множество гласове.

Вървяха към поляната пред пещерата. Всички мъже около лагерния огън бяха маскирани. Леонардо се огледа за човека с белега и го откри малко по-встрани. Беше се облегал на една скала и си запълваше времето, като хвърляше ками около един камък на земята.

В дясната си ръка държеше още три ками. С лявата ги мятеше.

— Ето го момчето! — извика маскираният, който водеше Леонардо.

Очевидно тези думи бяха отправени към човека с белега, който обаче беше съсредоточен в хвърлянето на ками. Мяташе ги една след друга с удивителна точност.

— Браво! — рече един от другите.

Човекът с белега изтегли камите от земята и ги подаде на един от другарите си.

— Е, ти си наред! — заяви той, преди да тръгне към Леонардо.

Мъжът спря на няколко крачки от момчето и се вторачи в босите му нозе.

— Леонардо да Винчи, син на граф Да Винчи!

Мъжете се разсмяха.

— Какво смешно има? — попита Леонардо.

— Веднага се вижда, че си просто селянче, момче! Ако баща ти беше граф, щеше да носиш обувки и през лятото — обясни му през смях един от маскираните.

„Съветът, който ми даде Лука, май не беше много удачен“, помисли си Леонардо.

— Ти да не би да казваш това, защото си мислиш, че ще те оставим жив, ако имаш богати родители? — попита човекът с белега. — Винчи е малко село до Емпони и доколкото знам, там няма графове с това име! — Сетне той щракна с пръсти и си поиска обратно камите. — Искам сега да чуя истината или ще изпробвам мерника си върху теб!

Леонардо осъзна, че беше подценил човека с белега. Нямаше смисъл да му разказва небивалици, дори те да съдържаха зрънце истина.

Той преглътна.

— Ако си добро момче, ще отидем при родителите ти, те ще платят няколко флорина и ти ще можеш да си вървиш. Това е всичко. Но ако ни създаваш ядове, лошо те чака!

— Всъщност той заслужава смърт дори само затова, че подпали огъня! — обади се някой.

А друг допълни:

— Добре че забелязахме бързо и вятърът духаше в обратна посока, иначе докато се усетим, цялата гора щеше да пламне, а тогава

и за нас щеше да стане напечено.

— Затваряй си устата! — сръза го с леден глас човекът с белега.

— Е, добре — призна Леонардо. — Баща ми не е граф.

— А какъв е? Кажете ми името му.

— Той се казва Пиеро д'Антонио и е нотариус във Винчи.

— Аха, а ти си незаконно дете! — кимна човекът с белега.

— Пита се дали този господин Пиеро е готов да плати за него откуп — обади се някой.

— Освен това нотариусът не е непременно богат човек! — поклати глава човекът с белега. — Не и ако клиентелата му се състои от селяни и гостилничари, за които пише договори и прошеня. Едва ли може да им взема високи хонорари.

— Баща ми работи за Козимо де Медичи! — подчерта Леонардо.

— За най-богатия човек във Флоренция? — почуди се човекът с белега. — Един селски нотариус? Няма ли си Козимо де Медичи достатъчно писари, които да му пишат договорите? Ей, момче, ти пак започна да си ги снаждаш разни! Като те гледам, баща ти едва ли може да си купи дори хартията, която му е необходима за работа.

— Истина е, така, както че стоя тук, че баща ми работи за семейство Медичи! — настоя Леонардо.

Това беше истината, но той, естествено, малко преувеличаваше. Преди няколко седмици баща му беше подготвил един договор за Козимо де Медичи и се надяваше, че и в бъдеще ще получава поръчки от градоначалника на Флоренция и неговото семейство. А иначе често получаваше като хонорар кошница с ябълки. Селяните, на които пишеше молби за освобождаване от данъци поради лоша реколта, нямаха с какво друго да му платят.

Неслучайно господин Пиеро беше поверил сина си Леонардо на грижите на дядо му.

Но пък ако станеше ясно, че господин Пиеро е толкова беден, че не може да изпрати Леонардо в училище по латински, то маскираните най-вероятно щяха да изпълнят заплахата си. Леонардо не можеше да прецени колко висока е сумата, която бандитите очакват като откуп.

— Дали да не изпратим някого при този господин Пиеро — зарамишлява на глас човекът с белега. — Може пък да има нещо вярно в тази история.

— Това е чисто прахосване на време — възрази друг от маскираните. — Но ти знаеш по-добре. Ти си шефът.

Човекът с белега отново се обърна към Леонардо.

— А приятелят ти? — попита той.

— Той се казва Карло Малдини и е син на търговец.

— Някой вехтошар навярно?

— Господин Малдини е най-богатият човек във Винчи! А Карло дори през лятото носи обувки. Само по това дори може да се познае, че имат пари!

— Още един въпрос.

— Моля!

Човекът с белега заби поглед в очите на Леонардо.

— Какво правехте край гората?

— Провеждахме експеримент, заради който трябваше да съм достатъчно далеч от Винчи, та да няма опасност за селото.

Водачът на бандитите вдигна вежди.

— И какъв експеримент беше това?

— Той беше свързан с фокусираната сила на слънцето! — обясни Леонардо.

— За какво говори това момче? — обади се един от бандитите.

— Покажи! — нареди човекът с белега.

— Ще ми трябва малко суха трева или сухи съчки!

— Е, хайде, какво чакате! — обърна се сприхаво главатарят на бандитите към хората си, които тръгнаха да събират клони и трева.

Леонардо внимателно подреди купчината. Сетне извади очилата и ги сложи под слънчевата светлина така, че лъчите да се събират върху сухата трева. Скоро се заиздигаха струйки дим. Малката клада пламна.

По каменистата земя наоколо нямаше какво да се запали и огънят не се разрасна, както стана с експеримента край гората. Клоните и треволякът изгоряха и огънят угасна.

— Моите уважения! — измърмори човекът с белега и се обърна към хората си. — Ако вие, мухльовци с по две леви ръце, някой път отново не успеете да запалите лагерен огън, просто попитайте нашия малък алхимик!

— Дали няма да е по-добре да му вземем това стъклено чудо? — попита един от хората му.

— Не е необходимо, той може да прави огън с него само когато има слънце — отвърна човекът с белега и се разсмя гръмогласно.

ПЛАНОВЕ ЗА БЯГСТВО

Върнаха Леонардо в ямата. След него пред маскираните мъже бе изправен Карло. Бандитите разпитваха двете момчета отделно едно от друго, за да са сигурни, че децата няма да ги излъжат.

Карло се върна след известно време в дупката, страшно изплашен.

— Струва ми се, че нещата вървят на зло! — рече той с треперещ глас. — Някои от бандитите мислят, че изобщо не си струват усилията и рискът да искат откуп за дребни риби като мен и теб!

— Аха, значи сме дребни риби — пленници, за които тези разбойници не могат да получат чувал с пари.

— Бих могъл да кажа, че сте ми братя! — намеси се в разговора им Лука ди Джоя. — Съмнявам се обаче, че ще прозвучи убедително!

— Също както и историята за графа на Винчи, която ми пробута — отвърна Леонардо и в тона му прозвуча лек упрек.

— Съжалявам, откъде бих могъл да предположа, че тези бандити са по-умни, отколкото изглеждат? Първото ми впечатление беше, че са отрепки!

— Да, но тези отрепки едва не ме превърнаха в мишена за точна стрелба с кама.

— Добре де, стана грешка — намуси се Лука. — Нали казах вече, че съжалявам. Нямах лоши намерения.

Леонардо понечи да отвърне нещо, но Карло го прекъсна.

— Не бива да се караме. И тримата сме в едно и също положение и затова трябва да се държим един за друг.

— И все пак положението ни не е съвсем едно и също — напомни му Леонардо и посочи Лука. — Той си има родители, които със сигурност ще платят голям откуп. Предполагам, че така се спи много по-спокойно — дори и в тази влажна дупка.

— Ти кого всъщност обвиняваш за това? — вдигна рамене Лука. — Такъв е светът! Бог е поискал така и е поставил всеки на неговото място. Благородникът, богатият търговец, простия селянин, надничаря и

просяка, които срещаш по улиците на Флоренция. Нищо не може да се промени в това!

— На мен обаче това не ми звучи като природен закон! — възрази Леонардо.

— Не, не е природен закон — това е Божи закон! Така поне казва нашият свещеник във Флоренция.

— А той пък откъде е сигурен?

— Той казва, че така пише в Библията.

— А ти самият прочел ли си го в Библията, Лука?

— Не, Библията е на латински, а аз тепърва ще уча латински. Баща ми иска някой ден да се запиша в университета в Болоня и да уча правни науки, а затова трябва да знам латински. Според него за нашата търговска къща ще е добре, ако съм запознат със законите.

Леонардо много съжаляваше, че не може да посещава училище по латински и никога няма да има възможност да учи в университет. Правните науки не го интересуваха особено, но затова пък изпитваше огромен интерес към почти всеки друг предмет.

В университетите преподаваха най-добрите учени. Наричаха ги магистри. Леонардо се ядосваше, че е принуден сам да научи всичко, което му е необходимо за експериментите, които прави.

Това, естествено, беше много по-трудно и по-изтощително, отколкото да ти го обяснява магистър. Леонардо не можеше дори само да прочете книгите на тези учени, защото повечето от тях бяха написани на латински.

Тежки стъпки стреснаха момчетата. На ръба на ямата се появи един от маскираните и им спусна кошница.

— Ето! Не бива да ви връщаме на родителите ви измършавели, та да казват после, че сме зверове — рече той.

Кошницата беше закачена на кука. Лука явно познаваше вече ритуала, който се повтаряше при всяко хранене. Той свали кошницата от куката и маскираният изтегли обратно въжетото.

— Добър апетит! — изсмя се той и изчезна.

В кошницата имаше кана с вода, сух хляб, парче сирене и няколко чепки грозде.

— Мда, аз пък вече си представях богата гощавка! — рече Лука с обичайния си високомерен тон, който Леонардо не можеше да търпи. — Изобщо не бих погледнал такова долнопробно сирене при обичайни обстоятелства... Сигурен съм, че моите родители веднага биха изгонили готвача, ако на масата им се появи такова нещо.

— Не си длъжен да го ядеш, след като не ти харесва! — отвърна Леонардо.

Водата имаше вкус на престояла няколко дни в каната. Сиренето беше започнало да се втвърдява по краищата. Хлябът несъмнено също беше отпреди няколко дни. Но Леонардо и Карло бяха изгладнели и се нахвърлиха на храната, без да придирят.

— Няма да си развалям стомаха с тази гадост — вирна нос Лука и се отвърна погнусен.

— Като се има предвид, че стоиш в тази дупка вече няколко дни, учудващо е, че си запазил надменността си и все още имаш претенции — не се сдържа Леонардо.

Лука не отвърна нищо.

Карло си изяде парчето хляб и сирене и тръгна напред-назад из ямата, за да се сгрее. И без това оскъдната светлина, която достигаше до тях през входа на пещерата, съвсем бе отслабнала.

— Като си помисля, че ще трябва да прекараме нощта в тази дупка! — измърмори той и потърка ръце една в друга.

— Е, ще свикнеш, човек свиква с всичко — обади се Лука.

— Да ти кажа честно, не мога да си представя — поклати глава Карло.

— Първата нощ е най-тежката. След това свикваш.

Ставаше все по-тъмно. Накрая не можеха да виждат дори ръцете пред очите си.

Внезапно над главите им се разнесе странно шумолене. Леонардо се надигна стреснат, но, естествено, не видя нищо.

— Това са прилепи — прошепна Лука. — Не можеш да ги видиш, но в тази пещера има хиляди. Те са будни и ловуват само нощем.

И наистина, Леонардо забеляза, че от време на време над тях прелитат тъмни сенки.

Той седна в един ъгъл и се облегна на студената стена на ямата.

Карло седеше наблизко, Лука също не беше далеч от тях.

Колкото и да се ядосваше на надменните маниери на Лука, Леонардо не можеше да не му се възхити. Той все пак беше издържал няколко дни в тази студена тъмна яма.

При това съвсем сам!

В ямата се възцари тягостна тишина. Момчетата се опитваха да заспят. Но отвън отново се дочу тропот.

— Конски копита! — обади се Леонардо.

— Да, обикновено тук остава само малка част от бандата. Не успях да преценя с точност досега, но едва ли са повече от двама-трима човека. Останалите винаги са на път. Може би, докато докарат следващите пленници, както стана с вас.

— И къде ходят? — попита Леонардо.

— Мили боже, някой да ти е казал, че можеш да изкараш човек от кожата му с въпросите си?

— Да, дядо ми. Аз живея при него. Но не е единственият, който ми го казва.

— Тогава се отучи! Ужасно е! Надявам се, че не всички на село са такива!

— Ти така и не отговори на въпроса ми!

— О, небеса! Откъде да знам? Може би са отишли да съобщят на родителите ни! Или искат да ги изплашат още повече, за да дадат по-голям откуп.

— Дали ти направи впечатление, че главатарят на бандата има белег над лявото око? Освен това забелязах, че държи камата с лявата си ръка.

— Леворък значи!

— Точно така! А такива не се срещат често. След като приключи всичко това, ще ни е по-лесно да го разпознаем...

— Едва ли ще го срещнем пак, Леонардо! — прекъсна го Лука.
— Освен това, струва ми се, че престоят ни в тази дупка изобщо няма да приключи скоро...

Леонардо понечи да възрази, но Лука продължи шепнешком:

— И повече не споменавай, че би могъл да разпознаеш някой от тези типове! Това ще бъде основание да те ликвидират. И аз видях един от тях. Нямах белег, но затова пък запомних много добре лицето му, защото си свали маската, а моята превръзка беше се смъкнала леко.

Но в никакъв случай няма да призная това на разбойниците, защото много добре знам, че с това ще си подпиша смъртната присъда.

Леонардо затаи дъх.

— Разбирам!

За кой ли път той се проклинаше наум, че толкова настояваше да направи експеримента с очилата. Дядо му беше забранил всякакви експерименти с огън у дома, след като веднъж едва не причини унищожителен пожар. И той искаше този път всичко да бъде напълно безопасно.

Но за беда, двамата с Карло се озоваха в лош момент на лошо място и паднаха право в ръцете на банда разбойници, които на всичкото отгоре се препитаваха с отвличане на деца.

Леонардо си представяше топлия огън в камината у дома. През хладните нощи на късното лято му позволяваха да пали огън в нея. Какво ли правеше дядо му сега? Сигурно седи пред камината, потънал в мисли и се пита какви ли ги е забъркал пак внукът му.

Леонардо беше изчезвал вече веднъж за една нощ и един ден. Няколко седмици по-рано двамата с Карло яздиха чак до Флоренция с кобилата Марчела и се върнаха късно вечерта на следващия ден. Тогавя у дома имаше голяма разправия и Леонардо обеща на дядо си никога повече да не върши такива неща.

Дядо му сигурно си мисли, че изобщо не е необходимо да го търси, че пак е измислил някаква щуротия, мислеше Леонардо. И при тези мисли му стана доста тъжно.

Макар че му се виждаше напълно невъзможно да заспи, накрая Леонардо задряма от изтощение. Не го стряскаше дори зловещото шумолене на прилепите, от което отначало го побиваха тръпки.

През нощта го сподиха странни сънища. Но те бързо се разсеяха, щом се събуди. Остана му само смътен спомен, че трябва да са били ужасни.

Събуди го светлината на утрото. Бледите отблясъци на деня достигаха до ямата през входа на пещерата.

Двете момчета до него още спяха и Леонардо нямаше намерение да ги буди.

Той стана, разтри ръцете и раменете си, вкочанени от нощния студ.

От прилепите нямаше и следа. Бяха се изпокрили в безбройните малки ниши и процепи в пещерата. Щяха да излетят отново с падането на нощта, за да се впуснат в лов на дребни животинки.

При други обстоятелства тези толкова странни на вид същества биха го заинтригували. На тавана на дядо му имаше няколко дребни прилепи-вечерници, които той вече се бе опитвал да изследва. Това никак не беше лесно, защото прилепите се бояха от светлината, а Леонардо разчиташе изцяло на нея, за да може изобщо да види нещо.

Той се чудеше как прилепите успяват да летят в тъмнината, без да се блъскат в нищо. Попита неколцина възрастни, но никой не му даде задоволителен отговор.

Особено го интересуваха ципестите криле на тези създания, които изглеждаха съвсем различни от покритите с пера криле на птиците.

Леонардо размишляваше върху това, кой вид крила са по-добри, за да ги имитира при конструирането на летателна машина — крилата на птиците, крилата на прилепите или може би все пак крилата на насекомите, които обаче се движат толкова бързо, че изобщо не можеше да се види как точно летят.

Известно време Леонардо се вслушваше в песните на птиците, които долитаха в пещерата.

Но колкото и да се напрягаше, не можеше да чуе човешки гласове. Вероятно бандитите, оставени на пост, още спяха.

Мина доста време, преди Карло и Лука най-сетне да се събудят.

— Да не би пък цялата банда да е изчезнала и да са ни оставили сами? — чудеше се Леонардо.

Лука поклати глава.

— Не вярвам да направят такова нещо. Макар че защо не, след като в края на краищата нямаме никакъв шанс да излезем от тази дупка. Но през последните дни винаги се появяваше някой да ми донесе храна. А от време на време се чуваха и гласове. — Той сви рамене. — Кой знае, може пък да са прескочили до потока, за да се измият и да донесат прясна вода.

— А какво се случи всъщност, когато те отвлякоха? — попита Леонардо.

— Трябваше да ме откарат с една карета при чичо ми Маврицио в Пиза, за да прекарам там няколко седмици — заразказва Лука. — Но малко след като стените на Флоренция изчезнаха от погледа ни, от гората ни връхлетя банда маскирани ездаци. Един от тях гръмна с аркебуза си и конете направо пощуряха.

Леонардо беше чувал какво е това аркебуз — машина за стреляне с барут. Една метална кука вкарваше горящия фитил в барута, който експлодираше и изстрелваше сачмата през цевта. Огнестрелните оръжия намираха все по-широко приложение, защото бяха сравнително лесни за боравене и не беше необходимо дългогодишно обучение, както при стрелбата с лък и арбалет.

— Тези мъже са също толкова добре въоръжени, колкото войниците от градската стража на Флоренция! — отбеляза Леонардо. — Техните мечове и арбалети са в отлично състояние! Не видях лицата на бандитите, но като се има предвид въоръжението им, в никакъв случай не са скитащи бездомници!

— Прав си! — призна Лука. — И да ти кажа честно, подозирам, че зад отвличането ми се крие някой търговски конкурент на баща ми. Например друга фамилия, която иска да изхвърли семейство Ди Джоя от търговията!

— Искаш да кажеш, че тези престъпници са действали по заръка?

— Да. Гледай сега, баща ми би платил откупа веднага. Ако това бяха обикновени крайпътни разбойници, отдавна вече щях да съм свободен, а самите те щяха да са отпрашили през девет земи в десета. Но какво правят те вместо това? Чакат! Искат да вдигнат цената и да разорят баща ми. Така поне си мисля.

Сега взе думата Карло.

— Някой от вас да се е замислил как ще се измъкнем от тази дупка?

— Ако имаш някаква идея, Карло, моля те, кажи, не се стеснявай! — отвърна Леонардо.

Мина още известно време, докато най-сетне на ръба на ямата се появи един от бандитите и им спусна храна.

Отново същото — хляб, вода и няколко чепки грозде. Този път липсваше сирене. Леонардо предположи, че някой от пазачите им просто го е взел за себе си.

Понеже и трите момчета бяха прегладнели, разделиха си хляба и го изядоха до последната троха. Дори Лука този път не беше толкова придирчив.

Внезапно нещо изпука и се чуха изстрели.

— Тези разбойници стрелят с аркебузите си от чиста скука — обади се Лука. — Това означава, че главатарят им не е тук, защото преди два дни той здравата ги наруга за подобно гърмене.

— Мислиш ли, че биха могли да ги чуят във Винчи? — попита Карло.

Леонардо вдигна рамене.

— Напълно възможно е, но вероятно ще си помислят, че стреля ловец! — отвърна той.

Втората нощ се стори на Леонардо още по-ужасна от първата. Когато над главите им отново зашумоляха крилете на прилепите, той осъзна, че няма да издържи дълго в тази пещера.

Някъде отвън долитаха гласовете на бандитите, които бяха насядали около лагерния огън и си говореха.

— Момчета, няма какво да чакаме, докато цялата банда се събере или пък бандитите решат, че откупът за нас двамата с Карло не си струва!

— И какво предлагаш? — попита иронично Лука. — Да не смяташ да си пуснеш криле като прилеп и да излетиш от тази яма?

— Някой ден ще изобретя апарат, който може да лети — отвърна Леонардо и по тона му пролича, че е леко раздражен. — Но в този момент се налага да измислим нещо друго.

— И какво ще е то? Не виждам тук нищо, с което да можем да се изкатерим по тези хлъзгави стени. Да не мислиш, че не съм си блъскал главата през тези дни? Само не ми казвай, че трябва да изкопаем стъпала или нещо такова... По-добре забрави за копането! Опитах вече, но освен че се оплесках до ушите и си изподрах ръцете, нищо друго не постигнах!

— Трябват ми ризите ви — прекъсна го Леонардо. — И една обувка... една от твоите, Карло, защото са по-тежки от нежните момичешки пантофки, които предпочита нашият приятел Лука!

— Ха-ха, много смешно! — обиди се Лука, а Леонардо съжали, че в тази тъмнина не може да види лицето му.

— Какво си намислил? — попита Карло.

— Ще вържа ризите една за друга. А накрая ще вържа обувката за тежест.

— И после?

— Ще хвърля обувката горе и ще се опитам да закача с нея въжената стълба, за да я дръпнем долу. Но трябва да изчакаме, докато е съвсем сигурно, че бандитите спят.

— Ох, не знам... — проточи Лука.

— Ако искаш, остани тук — вдигна рамене Леонардо.

— Не исках да кажа това — поклати глава Лука. — Просто мисля, че трябва добре да обмислим всичко.

— Ти сам трябва да решиш кое е по-добро за теб — отвърна Леонардо. — Ако си въобразяваш, че ще излезеш по-бързо от тази дупка, като чакаш баща ти да плати откупа, тогава по-добре остани тук. Но за мен и Карло стана доста напечено.

Карло беше на същото мнение.

— Трябва поне да направим опит да се измъкнем оттук!

ПРЕСЛЕДВАНИ

Тримата изчакаха, докато се стъмни напълно и шумовете навън утихнаха. Бандитите не се чуваха. Не се чуваше дори пукането на лагерния огън.

Лука продължаваше да премисля всички „за“ и „против“.

— Не знаем как ще реагират тези типове, ако ни спипат!

— Аха, щом казваш, че може да ни спипат, ти явно вече си решил да дойдеш с нас — отбеляза Леонардо.

— Да — призна Лука. — Достатъчно дълго стоях в тази дупка.

— Е, тогава давайте ризите, за да ги вържем една за друга. И други дрехи, които вършат работа.

— Например твоя елек — обади се Карло развеселен.

Момчетата свалиха ризите си и ги дадоха на Леонардо, който ги върза една за друга. Накрая завърза обувката на Карло.

— Готово! — измърмори доволно Леонардо.

— Е, тогава опитай късмета си! — подкани го Карло.

— Това не звучи много окуражаващо — отвърна Леонардо.

Той хвърли обувката нагоре.

Първият опит беше неуспешен.

Когато Леонардо дръпна обувката, стана ясно, че тя не се е закачила за стълбата. Няколко мига децата се послушваха напрегнато в тишината. Не биваше в никакъв случай пазачите им да ги чуят. Но както и преди, отвън всичко изглеждаше напълно спокойно.

Леонардо направи втори опит.

Този път успя. Обувката се оплете във въжетата и с нейна помощ успяха да изтеглят стълбата долу.

Леонардо развърза ризите.

— Не мога да гарантирам, че всеки ще облече собствената си риза в тази тъмница! — усмихна се той в мрака.

— Най-важното сега е да се измъкнем от тук! — прошепна Карло, докато си обуваше обувката.

Карло се изкатери пръв.

Като се озова горе, той не се изправи веднага, а известно време се заслушваше и оглеждаше, превит на две.

— Чисто е! — обади се той след малко и думите му се смесиха с шумоленето на прилепите.

Следващият беше Леонардо. Накрая излезе Лука, който явно до последната секунда се бореше със себе си.

Трите момчета се промъкнаха към изхода на пещерата. Пръв вървеше Леонардо. Другите го следваха по петите.

Огънят на пазачите беше угаснал, само жарта проблясваше в мрака.

Един от бандитите спеше при изхода на пещерата. Не носеше маска, но лицето му и без това не се виждаше в тъмнината, още повече, че беше бутнал шапката си върху него. До ръката му лежеше аркебузът му. Мечът му беше забит в земята.

Момчетата се промъкнаха на пръсти край спящия мъж и излязоха навън.

Там спяха още двама бандити. Те се бяха увили в плащовете си и лежаха от другата страна на огъня.

Очевидно разчитаха на човека при изхода на пещерата, който беше оставен там на пост.

Зад хълмовете вече се очертаваше светлата ивица, която предшества изгрева. Всяка минута беше ценна.

Конете на бандитите бяха вързани наблизко и за момент Леонардо се изкуши да се метнат на тях и да препуснат през гората.

Но бързо отхвърли тази мисъл, когато едно от животните изпръхтя силно и бандитът при изхода на пещерата се размърда. Той посегна в съня си към аркебуза. Но за да може да стреля с него, първо трябваше да запали фитила, а това щеше да се помирише поне от десетина метра разстояние.

Леонардо, Карло и Лука почти бяха достигнали гората, когато внезапно под краката на Карло изпука клонка.

Този път пазачът при входа на пещерата се събуди. Сега вече той се виждаше съвсем ясно на бледата лунна светлина.

Мъжът скочи.

— Спри! Спри на място! — изрева той. — Нито крачка повече!

Леонардо, Карло и Лука направиха точно обратното. Те се втурнаха с всички сили към гората. Сега това действително беше

въпрос на живот и смърт. Зад гърба им се чуваха гневните викове на бандитите.

Отекна изстрел. Той улучи короната на едно дърво и няколко клона паднаха с пукот на земята. Бандитите очевидно се опитваха да сплашат момчетата.

Леонардо се изненада от бързината, с която бе произведен изстрелът с аркебуза. Бандитът очевидно беше много опитен, защото бе възпламенил фитила и бе стрелял с изключителна скорост. Дали пък в другия си живот не е бил войник? Например от градската стража на Флоренция?

Аркебузите не бяха трудни за обслужване и все пак скоростта, с която се зареждаше оръжието, говореше много за опитността на стрелеца.

Леонардо, Карло и Лука тичаха през гората. В гъстия шубрак още беше тъмно и не се виждаше почти нищо. Клоните на дърветата ги удряха в лицето, краката им се препъваха в дебели възлести корени.

Далеч зад тях се чуваха виковете на тримата бандити, които се обвиняваха един другото, че са изпуснали пленниците. Мъжете оседлаваха конете си. Малко по-късно се чу тропот на копита.

Лука беше на края на силите си. Той се държеше за корема и дишаше тежко. Леонардо беше преживявал това, но след много по-дълго тичане. Пробождането встрани можеше да бъде много неприятно.

Много време му беше отнело да разбере от какво се причинява това пробождане, но така и не откри еднозначен отговор. Сега въпросът бе колко още ще издържи Лука.

Леонардо се обърна назад. Преследвачите се мерзелееха като тъмни сенки в далечината. Те сечаха с мечове храстите пред себе си, за да си проправят път през шубрака. От време на време през гъстите корони на дърветата проникваше лунна светлина и тогава бандитите се виждаха съвсем ясно.

— Дръж се! Поне още малко! — окуражаваше той Лука.

Момчетата продължаваха да тичат, но ставаше все по-ясно, че рано или късно, ездачите ще ги настигнат. Гъсталакът щеше да ги забави само временно.

Имаше само един изход. Да надхитрят бандитите.

Леонардо се опитваше да си спомни нещо за пътя, по който стигнаха в пещерата. Не е възможно да сме яздили дълго, мислеше си той. Иначе пожарът едва ли щеше да е опасен за разбойниците!

Момчето спря и се огледа.

Опита се да си спомни дали не е попадал в тази местност и порано. Двамата с Карло непрекъснато скитаха в околностите на Винчи. Някой път походите им ги отвеждаха доста далеч от дома, например, когато Леонардо решаваше да проследи някоя животинска следа.

Но в тъмнината всичко наоколо му изглеждаше съвсем непознато. Гора като гора!

Тогава внезапно той дочу познат шум.

Ромоленето на поток!

— След мен! — прошепна Леонардо.

— Накъде тръгна? — попита задъхан Карло.

— Просто върви след мен!

Карло и Леонардо повлякоха със себе си Лука, който се държеше за хълбока с изкривено от болка лице.

По петите ги следваше тропотът на конски копита и свистенето на мечовете, с които преследвачите си проправяха път през храстите.

Момчетата достигнаха потока, който течеше през гората.

— И какво сега? Трябва ли да си мокрим краката? — Лука се беше посъвзел от болката и имаше сили дори да капризничи.

— Ще се гмурнем под водата! — заяви Леонардо. — Намерете си по няколко сламки, през които ще дишате, и лягайте във водата. Докато не се разсъмне, никой няма да ни види.

— Ти нали не говориш сериозно! — ахна Лука.

— Толкова ли е страшно да намокриш филцовите си пантофки? — сръза го Леонардо. — Те все едно са станали на нищо в онази влажна пещера!

— И въпреки това...

— Хрумна ми нещо. Твоите префърцунени обувки най-сетне могат да свършат някаква полезна работа.

— За какво са ти моите обувки?

— Ще оставим една от тях като следа. Бандитите трябва да си помислят, че сме прекосили потока.

— И защо ти е точно моята обувка?

— Защото за тях ти си най-важният от нас тримата — обясни Леонардо. — Нали твоят баща е най-богат. Така че те ще продължат в посоката, в която се движиш ти!

Лука понечи да протестира, но тропотът на копита приближаваше и стана ясно, че моментът не е подходящ за спорове.

Леонардо протегна ръка.

— Хайде, давай! — нареди той.

Лука събу едната си обувка и я подаде на Леонардо. Той я запрати от другата страна на потока, където обувката увисна върху клоните на някакъв храст.

— Така ми харесва! — обади се доволен Карло. — Лунната светлина пада право върху нея!

Всяко от момчетата си откъсна по няколко кухи стъбла от крайбрежните тръстики. После навлязоха във водата и пъхнаха стъблата между устните си. Потокът не беше дълбок. Водата им стигаше до пъпа, така че нямаше опасност течението да ги отнесе. Те легнаха на дъното край стръмния, обрасъл с храсти бряг. Само върховете на тръбите им за дишане се подаваха над повърхността на водата, но не можеха да бъдат забелязани сред гъстата растителност, която избуяваше в плитчините.

Не след дълго единият от ездачите се появи при потока. Той дръпна юздите на коня, огледа се и разрови с меч тръстиката край брега.

Сетне пришпори коня и нагази в потока. Конят потъна във водата почти до корем, но не се наложи да плува. На отсрещния бряг бандитът откри обувката на Лука. Вдигна я от храста с върха на меча.

Съвсем тихо и като през памук момчетата чуха под водата, че бандитът вика другите двама.

Малко по-късно отекна глухо тропотът на копитата на другите два коня.

— Били са тук! — провикна се първият ездач. — И не вярвам да са отишли много напред!

— След тях! — извика един от другите двама и в следващия миг мъжете вече бяха нагазили в потока.

Леонардо изчака, докато тропотът на конете заглъхна, и се подаде предпазливо над водата. Между тръстиките и останалите растения по брега той почти не се забелязваше.

Бандитите бяха изчезнали. Леонардо даде знак на Лука и Карло и те също се показаха над водата.

— Всичко е наред! — прошепна Леонардо.

Тримата се покатериха на брега. Мокрите дрехи тежаха по телата им. Обувките на Карло джапаха така шумно, че той ги събу, за да излее водата от тях.

— А сега накъде? — попита уморено Лука.

— Правим голям завой и право към Винчи — нареди Леонардо.

— И ти знаеш къде се намираме? — попита Лука. — Аз не бих могъл да определя дори само посоката, в която да се движим!

— Мисля, че това е потокът, край който запалихме огъня — каза Леонардо на Карло.

— Така е, малко по-нагоре по течението сме — кимна Карло. — Във всеки случай изобщо не са ни отвели толкова далеч, колкото си мислех. Но когато си с вързани очи, губиш напълно представа къде се намираш.

— Най-важното сега е да не се озовем още веднъж на пътя на тези разбойници. Трябва да се доберем до Винчи.

Момчетата вървяха мълчаливо през гората. Непрекъснато се слушваха за подозрителни шумове. Но от бандитите нямаше и следа. Очевидно мъжете търсеха тримата бегълци в съвсем друга посока.

Започна да се развиделява и първите лъчи на утринното слънце проникнаха през покрива от листа над главите им. Но слънцето още не топлеше и трите момчета зъзнаха от утринния студ. Най-сетне дърветата се разрешиха и децата се озоваха в по открита местност. Тук трябваше да внимават още повече, защото беше възможно да ги видят отдалеч.

Най-сетне в далечината се появиха къщите на Винчи с малката селска църква сред тях.

— О, какъв величествен град! — присмя се Лука. — Човек не може да преброи къщите му! А тази внушителна катедрала сигурно е шедьовърът на някой велик архитект!

— Е, да, но тук можеш да разчиташ на убежище — напомни му Леонардо.

— И как ще се прибера във Флоренция?

— Все ще намерим начин.

— Да се надяваме!

Карло се намеси в разговора им, малко ядосан.

— Не ти ли се струва, че би трябвало да си благодарен, че се измъкнахме!

— Измъкнали сме се, така ли? — възкликна Лука. — Защо си мислите, че сме се измъкнали? Ако действително зад отвличането стоят търговски конкуренти на баща ми, то поне за мен цялата история изобщо не е приключила! Те няма да се откажат лесно, дори моите родители да ме пратят да уча в някой далечен град! — Момчето вдигна рамене. — Възможно е вие двамата да не сте важни за бандата. Но не бих разчитал на това. Нали ти, Леонардо, можеш да разпознаеш единия от тези типове по белега!

— Те обаче не знаят това! — напомни му Леонардо.

— Да, но ако срещнеш този тип с белега — да кажем, докато се разхождате с баща ти из пазара във Флоренция — и задържиш погледа си върху него малко по-дълго, той веднага ще разбере, че си го разпознал.

— И какво от това? — попита Карло.

— Предполагам, че ще се опита да убие Леонардо — рече Лука.

Момчетата продължиха към селото. Слънцето вече грееше по-силно и дрехите им започнаха да изсъхват, та поне зъзненето им беше спестено.

— Не можеш да се оплачеш от живота си — обади се Леонардо след известно време. — Видял си вече толкова много свят и освен това можеш да учиш латински.

— Е, не чак толкова много — махна с ръка Лука. — Флоренция и Пиза — това не е кой знае колко. Освен това веднъж бяхме при един мой чичо в Неапол, но тогава бях толкова малък, че почти нищо не си спомням. А що се отнася до латинския, няма за какво да ми завиждаш, така да знаеш...

Тримата помълчаха известно време, после внезапно Лука попита:

— Ти къде живееш, Леонардо?

— Виждаш ли онази къща на селския площад?

— Да.

— Тя е на дядо ми. Там живея. Къщата на баща ми е в другия край на селото. А майка ми живее зад оня хълм, в един чифлик, където има и грънчарска работилница.

— Тя не се ли е омъжила за баща ти?

Леонардо поклати глава.

— Не. Тя е омъжена за друг мъж, с когото имат пет деца и всичките те са ми полубратя и полусестри.

Лука вдигна вежди.

— Положението при вас е доста объркано. Но не си мисли, че при нас е по-различно. Когато почина дядо ми, изведнъж се появиха няколко души, които твърдяха, че са му извънбрачни деца и имаха претенции за наследството. Никак не беше лесно на баща ми да се справи с тях и затова сега много държи в семейството да има някой, който да знае добре законите!

— А ти размишлявал ли си изобщо дали искаш това? — попита Леонардо.

Лука като че ли не разбра смисъла на този въпрос.

— Какво искаш да кажеш? — почуди се той.

Леонардо само вдигна рамене.

— Ами на мен не би ми харесало, ако някой друг определя как да премине целият ми живот...

ОБРАТНО ВЪВ ВИНЧИ

Първият човек, когото трите момчета срещнаха във Винчи, беше Джана, дъщерята на собственика на странноприемницата.

— Леонардо! Карло! Къде бяхте? Цялото село се тревожи за вас!

— Ами това е дълга история... — вдигна рамене Леонардо.

Но преди да успее да каже нещо, Джана го засипа с новини. Разказа му, че дядо му се качил на коня въпреки болките в гърба и тръгнал да ги търси.

— Нямахме идея къде сте се дянали! — завърши тя. — Освен това горе в планините имаше пожар и ние се притеснихме, че това има нещо общо с вас!

Джана се обърна към Лука и го изгледа от горе до долу.

— А този кой е? — попита тя.

— Ами то и това е дълга история... — вдигна рамене Леонардо.

— Във всеки случай името му е Лука — намеси се Карло. — И всичко започна с това, че бяхме отвлечени от банда маскирани разбойници.

Джана ги огледа един по един с ококорени очи:

— Аз пък си помислих, че сте толкова мърляви и мокри, защото сте строили една от онези летателни машини, които си измисля Леонардо, и сте паднали с нея в някое блато.

На път за селския площад Карло разказа на Джана историята на тяхното отвлечане.

На площада децата се разделиха.

Карло тръгна към дома на родителите си. По пътя срещна майка си, която тичаше развълнувана към него. Новината за тяхното завръщане беше плъзнала вече из селото.

Леонардо, Лука и Джана тръгнаха към дома на Леонардо.

Дядо му вече ги чакаше пред вратата. Джана му разказа набързо за прежеждията на момчетата.

— Джана, моля те, тичай при бащата на Леонардо — рече дядото. — Кажу ми да дойде веднага. Предполагам, че в този час стои пред дома си и приема молители, които искат да им напише писма... Във всеки случай не съм го видял да тръгва нанякъде!

— Ех, защо нямам машина за летене — извика Джана на излизане от двора.

През това време дядото се обърна към двете момчета.

— Радвам се, че тримата с Карло сте успели да намерите пътя дотук — рече той. — Независимо от това, какви сте ги вършили.

— Този път сме... почти невинни — смотолеви Леонардо. Сетне посочи Лука. — Това впрочем е Лука ди Джоя, син на Емануеле ди Джоя от Флоренция. За лош късмет, той е трябвало да прекара няколко дни повече от нас в онази тъмна дупка.

— Я по-добре първо си облечете сухи дрехи, а после ще ми разкажете всичко подред, за да мога да схвана какво всъщност се е случило — нареди дядото.

Четвърт час по-късно Лука и Леонардо седяха край масата в стаята на дядото. Лука беше облякъл дрехи на Леонардо. Те му бяха къси в ръцете и краката, но поне бяха сухи.

Леонардо още не беше започнал да разказва, когато отвън се чуха стъпки.

В следващия миг в стаята се втурна един мъж. Това беше Пиеро д'Антонио, бащата на Леонардо.

— Слава на Бога, ти отново си тук! — провикна се той и прегърна сина си. Сетне седна при тях. — Научих от Джана какво се е случило — обясни той.

— Нима никой от бандитите не е идвал тук, за да ви поиска откуп? — попита изненадан Леонардо.

Господин Пиеро и дядото си размениха погледи и поклатиха глави.

— Не, никой не е идвал за откуп — потвърди бащата на Леонардо. — Но сега ни разкажи цялата история. Искам да я чуя и от теб, защото не съм сигурен, че Джана е разбрала всичко. Стори ми се някак преувеличено.

— Боя се, че не би могла да преувеличи нищо — изпъшка Леонардо, след което започна отначало цялата невероятна история на техните прежеждия.

Накрая момчето отново изрази изненадата си от това, че бандитите не се бяха свързали с баща му, за да поискат откуп.

— Има нещо, което не разбирам. Нали в края на краищата откупът е същинският смисъл на такова отвличане!

— Казах ти, че бандитите искат първо да измъчат родителите и близките. Те трябва да са толкова притеснени, че да са готови на всичко, за да си върнат детето! — намеси се Лука. — Възможно е обаче в твоя случай, а също и при Карло, първо да са проучвали дали изобщо семействата ви могат да платят.

— Истината е, че при мен се появи един много странен човек, който подробно се осведоми за делата ми — спомни си господин Пиеро. — Той твърдеше, че пътува по заръка на известна търговска къща от Флоренция, за да ме наеме като нотариус. Уж ме бил препоръчал Козимо де Медичи. Цялата работа ми се стори обаче малко странна, защото аз до този момент не съм чувал нищо за тази търговска къща, а пък този тип искаше да знае най-подробно с кого правя сделки.

— Как изглеждаше този човек? — попита Леонардо.

Баща му вдигна рамене.

— Всъщност нямаше нищо необикновено в него. Отначало го взех за наемник от градската стража. Над лявото око имаше белег, който най-вероятно беше от бой с мечове.

— Нека отгатна! Той носеше меч си отдясно — което означава, че е леворък, нали така? — прекъсна го Леонардо.

Господин Пиеро възкликна изненадан:

— Да, точно така!

— Е, тогава ти си имал честта да беседваш със самия главатар на бандата!

— А няколко дни по-късно щяхте да получите под вратата писмо с искане за откуп! — допълни Лука.

Леонардо скочи.

— Трябва да попитаме родителите на Карло дали мъжът с белега е бил при тях!

— Момент! — спря го дядо му. — Първо трябва да решим какво ще правим от тук нататък.

— Например, трябва да се намери решение за това, как аз ще стигна до Флоренция! — намеси се Лука. — Предполагам, че баща ми отдавна е получил искане за откуп и сега родителите ми продължават да се безпокоят за мен, макар че аз отдавна съм на свобода!

— Утре и без това пътувам за Флоренция — успокои го бащата на Леонардо. — Приготвих за Козимо де Медичи копие на договора за сделката в Емполи. Трябва да му го занеса колкото е възможно по-скоро. Бих могъл да те взема с мен и да те оставя при твоите родители, Лука!

— Много мило от ваша страна, но трябва да ви предупредя, любезни господине!

— За какво?

— Предполагам, че отвличането е поръчано от конкуренти на баща ми, с цел да го разорят. Това означава, че в този момент бандитите ме търсят под дърво и камък. Така че вие се излагате на голяма опасност!

Господин Пиеро изгледа изненадано Лука, а след това размени поглед с дядото, преди да попита:

— И как стигна до този извод?

Лука изпъшка.

— Вече имаше един опит да ме отвлекат, но телохранителите на баща ми успяха да го осуетят.

— И кога се случи това? — попита бащата на Леонардо.

— Преди няколко месеца във Флоренция. Няколко маскирани мъже ни нападнаха с мама в една странична уличка, но телохранителите ни успяха да ги прогонят. По-късно дочух какво си говореха родители ми за тази случка. Оттогава край мен винаги има телохранител. Но както виждате, това изобщо не помогна.

— А има ли някакви доказателства за предположението на родителите ти? — попита господин Пиеро.

— Ако имаше доказателства, виновните отдавна щяха да бъдат зад решетките.

— Ще бъдем много предпазливи — обеща господин Пиеро. — И все пак си мисля, че трябва да се прибереш у дома колкото се може по-

бързо. Там при всички случаи ще си на по-сигурно място, отколкото тук.

По-късно господин Пиеро отиде у семейство Малдини, за да разбере дали човекът с белега се е появил и там. Майката на Карло си го спомни съвсем ясно. Той разгледал внимателно стоките, но не купил нищо и се измъкнал набързо.

През това време Лука се оглеждаше удивено в стаята на Леонардо. Най-интересни му се сториха рисунките на всевъзможни машини, родени от въображението на Леонардо. Особено голямо впечатление му направи една от летателните машини. Лека гондола се носеше в небето с помощта на няколко чифта криле, задвижвани с педали. В гондолата имаше амбразури за пет аркебузари — така се наричаха стрелците с аркебузи.

— Оръдията са твърде тежки — обясни Леонардо. — С тях апаратът никога не би могъл да полети!

— Предполагам, че екипажът ще трябва здраво да върти педалите, за да се задвижат крилата и цялата машина да се отдели от земята.

— Така е! Често казано, не съм сигурен дали да не сложа още педали и места за хора, които да ги въртят. Но това ще е допълнителна тежест за летателния апарат, така че те, все едно, ще трябва да въртят педалите с още по-голяма сила!

— Но идеята сама по себе си е гениална — възкликна Лука. — Това нещо трябва да бъде построено някой ден! Само така би могло да се изпробва дали работи, или не!

Леонардо изпъшка, клатейки глава.

— Един такъв апарат би струвал цяло състояние. Дори баща ми, който е много горд, че напоследък работи за семейство Медичи, няма да може да спечели толкова пари за цяла година работа.

— Аз пък си мисля, че има купища князе и градоначалници, които биха проявили интерес към такова изобретение! — заяви убедено Лука. — Би трябвало да се представиш на такива хора и да им покажеш скиците си! Може би някой е готов да даде необходимите пари — защото, ако такава машина действително съществува, всеки град и всяка крепост биха могли да се защитават блестящо с нея!

— Тя може да служи и за нападение на съседни градове — обърна му внимание Леонардо. — С нея крепостните стени могат да се преодолеят без проблем...

— ... и ако например се обясни на човек като Козимо де Медичи колко оръдия ще са необходими, за да се разрушат стените на някоя вражеска крепост, и колко по-евтино ще му излезе тази машина, която може да лети, той би трябвало веднага да ти даде работа!

— Хубаво би било! — кимна Леонардо. — Но когато веднъж опитах да се представя в двореца на Медичите, макар и по съвсем друг повод, там направо ме заведоха в кухнята и ми връчиха парче хляб и сирене, защото ме взеха за просяк!

Лука огледа Леонардо от главата до петите и отбеляза:

— Е, може би не е подходящо да ходиш в двореца бос, щом искаш да направиш впечатление. Пък и дрехите ти не са последен вик на модата. Кажу на баща ти да те прати при шивача Джузепе Канцони. След това ще изглеждаш като изваден от кутия и навсякъде ще правиш отлично впечатление. Впоследствие, когато идеята ти донесе богатство, ще можеш да върнеш на баща си няколкото флорина, които ще струват дрехите! О, какво говоря: ще можеш да му ги върнеш в десеторен размер, защото успехът ти е в кърпа вързан!

Но Леонардо не беше толкова убеден като Лука.

— Мисля, че има и друга пречка — отбеляза той.

— Така ли? Какво искаш да кажеш?

— Никой в двореца няма да приеме сериозно едно дете. Какво би помогнало, ако отида изтупан по последна мода? Тогава дори парче хляб няма да ми дадат, защото ще си кажат: който е облечен толкова добре, може сам да си купи хляб!

— Заблуждаваш се! — възрази Лука. — Голямо значение има как ще се представиш. Така поне твърди баща ми, а той притежава една от най-богатите търговски къщи във Флоренция. Той винаги казва следното: ако се държиш като крал, ще бъдеш приет като крал!

— Възможно е. Но това не променя факта, че възрастта ми е проблем. На моята възраст не бих могъл да постъпя дори в някое ателие.

По-късно вечерта отново намина господин Пиеро и им разказа, че мъжът с белега е бил и у Малдини.

— На тази банда трябва да ѝ се види сметката — ядоса се дядото. — Но мислиш ли, че ще е лесно да се проследят тези разбойници? Ще са необходими двајсетина мъже, че и повече, за да се претърси цялата околност!

— Предполагам, че бандата отдавна вече не е в околността — отвърна господин Пиеро.

От горния етаж Леонардо и Лука слушаха с наострени уши разговора на мъжете. Накрая не се стърпяха и слязоха при тях.

Господин Пиеро се обърна към Лука.

— Бъди готов утре сутрин преди изгрев-слънце. Тогава ще тръгнем за Флоренция.

— Добре — кимна Лука.

— Можеш да яздиш, нали?

— О, да! Но много рядко го правя. Може би причината е в това, че не мога да реша кой от трите коня, които ми подариха, да взема!

— В този случай ще ти бъде съвсем лесно да вземеш решение, Лука — отвърна му с усмивка господин Пиеро. — Аз мога да ти предложа само един кон. Той е в обора на тази къща и се нарича Марчела — кротка кобила, която получих като залог от един човек, който ми дължи пари.

— Надявам се само, че седлото не е твърдо! — направи капризна физиономия Лука.

— Ще дойда с вас — намеси се в разговора им Леонардо.

Господин Пиеро го изгледа намръщен и поклати глава.

— Изобщо не може да става дума за това, Леонардо.

— Но ти сам разбираш, че опасността ще е преминала, едва когато заловят бандитите! А затова е необходимо да дойда във Флоренция и да дам показания! Ако предположенията на Лука са верни и зад отвличането се крият конкуренти на баща му, то тогава някои от бандитите ще са се скрили във Флоренция! И ако градската стража залови някой подозрителен тип, ще е необходим свидетел, за да го идентифицира!

— Леонардо е прав — намеси се дядото. — Трябва да имаме предвид, че тези бандити знаят всичко за нас, а ние не знаем нищо за тях. Всеки непознат, който пристигне във Винчи, може да е един от

тях. Ами ако му хрумне, че е твърде опасно да остави Леонардо и Карло живи, защото може би са чули и видели твърде много? Трите момчета ще са в безопасност едва когато бандата отиде зад решетките, а това може да се постигне само във Флоренция.

— Да разбирам ли, че и ти си за това, Леонардо да дойде във Флоренция? — намръщи се господин Пиеро.

Дядото вдигна рамене.

— Аз съм стар човек, имам болезки в гърба, вече не мога дори да се кача на коня без помощ. Как, кажи ми, бих могъл да защитя Леонардо, ако се случи нещо?

— В дома на баща ми има достатъчно телохранители — намеси се Лука. — И аз съм убеден, че той няма да има нищо против да приеме за известно време Леонардо и Карло у нас — след всичко, което те направиха за мен. В края на краищата, ако не бяха те двамата, сега аз нямаше да съм на свобода.

Господин Пиеро се облегна в стола си и се замисли.

— Но ако дойде и Карло, ще ни трябва още един кон — намеси се Леонардо. — Не вярвам да се поберем и тримата върху Марчела.

— Във всички случаи у нас ще сте на по-сигурно място, отколкото където и да е в цялата околност — заяви Лука.

Накрая, когато дядото на Леонардо отново напомни, че не е в състояние да защити момчето при нападение от бандити, господин Пиеро отстъпи.

— Е, добре — рече той. — Съгласен съм и ще говоря с родителите на Карло.

— Може пък бащата на Карло да те придружи, Пиеро! — рече дядото.

Господин Пиеро обаче поклати глава.

— Не, идеята не е добра.

— И защо да не е?

— Ставаме голяма група. Ще бием твърде много на очи. Освен това, ако някой от бандата мине през Винчи и поразпита, ще му се види твърде необичайно, че към Флоренция са тръгнали едновременно и нотариусът, и търговецът на Винчи. Но бащата на Карло би могъл да ни заеме един от конете си.

Господин Пиеро говори с бащата на Карло още същата вечер. Накрая и той се съгласи, че на първо време синът му ще е на най-сигурно място в дома на семейство Ди Джоя. Решиха и Карло да отпътува за Флоренция.

НА ПЪТ

Групата потегли рано сутринта, още преди слънцето да се е показало на хоризонта. И този път не се мина без превземките на Лука. Той се оплакваше, че седлото му е твърдо. Но и седлото на господин Пиеро не се оказа достатъчно удобно за разглезеното момче. Накрая то реши, че ще му е най-удобно върху впрегатния кон на бащата на Карло, защото гърбът му е по-широк от този на Марчела.

И така, Лука се озова върху коня на Малдини, който се казваше Николо — но без никакво седло, защото така му беше най-приятно.

Господин Пиеро и дядото на Леонардо вложиха цялото си търпение и самообладание, за да изтърпят церемонията по избор на коня. Дядото вдигна неведнъж очи към небето, но внимаваше все пак Лука да не го види.

През това време Леонардо размени с дядо си не по-малко многозначителен поглед, който трябваше да каже: „Сега разбираш ли, че с мен всъщност никак не е трудно?“.

С известно закъснение малката група най-сетне напусна селото. За по-сигурно господин Пиеро избра един малко използван обиколен път за Флоренция.

— Отваряйте си очите! — заръча той на момчетата. — Трябва да ми съобщавате за всяка дреболия, която по някакъв начин ви се стори подозрителна!

— Ще си отваряме очите! — обеща Леонардо, който беше на гърба на Марчела заедно с Карло.

Пътят, който избра господин Пиеро, обикаляше встрани от големите друмища и затова щяха да пътуват много по-дълго от обичайното.

По време на цялото пътуване Лука им разказваше за удивителните неща във Флоренция. Леонардо и Карло, които вече бяха ходили веднъж дотам, не се впечатлиха кой знае колко от думите му. Но въпреки това го слушаха, като запазваха за себе си собствените си мисли.

Привечер най-сетне приближиха Флоренция. В далечината изникнаха мощните градски стени с укрепленията. По наблюдателниците патрулираха войниците от градската стража.

Господин Пиеро поведе групата към Порта ди Миниато, една от единадесетте градски врати на Флоренция. Непосредствено до нея се намираше Фортеза ди Миниато, отбранителна кула, която се издаваше от стената. Самата стена рязко завиваше на това място.

Пазачите на вратата ги пропуснаха с махване на ръка.

— Сега вече ще водя аз! — заяви Лука. — Мога да намеря пътя до вкъщи и със затворени очи.

— След теб — съгласи се господин Пиеро.

Групата тръгна по гъмжащите от хора улици на този великолепен град. От двете им страни банки и търговски къщи се редуваха с дворци на богати граждани, които живееха тук поколения наред и се наричаха патриции... Шутове изпълняваха номерата си на открито. Тук-там по ъглите се играеха малки театрални представления с кукли или пък с истински актьори, около които се трупаха толкова много хора, че беше почти невъзможно да се мине.

Най-сетне Лука заведе групата до дома на семейство Ди Джоя.

Той не беше толкова богат като двореца на Медичите и все пак имаше внушителни размери.

И тук от двете страни на чугунената порта, която затваряше пътя към вътрешния двор, стояха пазачи.

Господин Пиеро се приближи до единия от стражите и му обясни кого води.

Стражът смръщи чело. Дясната му ръка заигра нервно по дръжката на меч. Тази работа явно никак не му хареса.

— Не ме ли познаваш, Рикардо? — попита Лука. — Може би не вярваш на очите си, защото съм облякъл дрехите, които ми зае моят приятел Леонардо — и все пак, това наистина съм аз!

Сега вече стражът разпозна момчето.

— Простете ми, млади господине, но в тези дрипи...

— Няма значение — отвърна снизходително Лука. — Никой не те упреква, че не си ме разпознал веднага, но сега ще е добре баща ми да бъде уведомен!

— Но да, разбира се! — разбърза се стражът.

Господин Пиеро и момчетата бяха отведени във вътрешния двор. Оттам се отиваше към главния портал.

Емануеле ди Джоя, господарят на дома, ги прие в просторна, пълна със скъпи мебели зала. Той беше прещастлив да прегърне отново сина си Лука.

— Къде е мама? — попита Лука.

— Тук съм! — обади се женски глас от другата страна на залата. През един страничен вход тъкмо влизаше дама с пищна рокля.

— Току-що научих от прислугата! Лука! Ти си свободен! Какво щастие!

Тя притисна сина си в прегръдките си.

Бащата на Леонардо разказа с няколко думи какво се беше случило. Емануеле ди Джоя се обърна към Карло и Леонардо и рече развълнувано:

— Дължа ви голяма благодарност!

Беше едър и силен човек. Носеше остра брадичка според тогавашната мода. Ръката му почиваше на дръжката на красива рапира. Напоследък рапирите се радваха на все по-голяма популярност, защото бяха много по-леки от обичайните по онова време мечове.

— От само себе си се разбира, че сте добре дошли в моя дом, естествено и вие, господин Пиеро! Докато сте във Флоренция, можете да останете тук!

— Синът ви изрази съмнение, че ваш конкурент в търговията е поръчал отвлечането — намекна му господин Пиеро.

Емануеле ди Джоя размени бърз поглед с Лука и кимна мрачно.

— Да, наистина имаме такива съмнения.

— И все пак до този момент нямаме никакви доказателства — намеси се майката на Лука. Синьора Ди Джоя застана до мъжа си. — Не зная дали Лука ви е разказал, че не за пръв път правят опит да го отвлекат... Аз самата едва не станах жертва на подобен опит.

— О, да, разказа ни — потвърди господин Пиеро. — Подозирате ли някого?

— Точно така, подозираме някого! — извика отчаяно синьора Ди Джоя, а мъжът ѝ обгърна с ръка раменете ѝ, за да я успокои. — Подозираме дузина негодници, които биха искали да разорят мъжа ми още днес и да го изтикат от търговията. Успехът му е трън в очите на мнозина...

— Не сте ли уведомили градската стража? — попита господин Пиеро. — Дори Съвета? Той би могъл да назначи разследване!

— Скъпи ми господин Пиеро! Хората, които подозираме, са до един членове на градския съвет. Какво би помогнало, ако назначат разследване, което ще се оглавява от техен приятел. Съвсем сигурно е, че няма да се предприеме нищо срещу машинациите им — поклати горчиво глава синьора Ди Джоя. — А градската стража? Техният комендант дължи не една услуга на мъжа ми, но докато не му дадем доказателства, той не би могъл да стори нищо.

— Мисля, че момчетата трябва да дадат показания пред коменданта. Може би това ще го убеди да предприеме разследване — посъветва ги господин Пиеро.

— Ще се разпоредя комендантът да дойде тук и да разпита децата — обеща Емануеле ди Джоя.

В този момент в залата влезе един слуга. Носеше яркочервена униформа с бели ленти, както и цялата прислуга в дома на семейство Ди Джоя. Най-смешна според Леонардо беше шапката с червени пера, която носеше слугата.

Мъжът се обърна с поклон към господарите си.

— Току-що пристигна Микеле д'Андреа и...

Слугата не успя да довърши, защото в залата се втурна мъж с тъмно наметало и кривната шапка с пера.

— Емануеле! — провикна се мъжът. — Виждам, че синът ти се е върнал жив и здрав! Прислугата ми каза и ще ме извините, че нахлувам така, но нямах търпение да чакам, докато ме поканите да вляза!

— За теб това изобщо не е необходимо, стари приятелю — рече Емануеле ди Джоя. Сетне се обърна към господин Пиеро и обясни: — Това е Микеле д'Андреа, приятел на семейството, който е бил до мен в много тежки часове със съветите и делата си!

Микеле д'Андреа се поклонил дълбоко и свали шапката си, когато го представиха на господин Пиеро.

— На вашите услуги! — рече той церемониално.

Леонардо загледа с интерес изискано облечения гост. Мечът му беше толкова къс, че очевидно служеше само за украса. Имаше широка усмивка, която изглеждаше някак застинала, като маска. А гласът му звучеше рязко и неприятно.

След като му разказаха с няколко думи, че Лука дължи свободата си на двете момчета, Микеле д'Андреа огледа Карло и Леонардо от горе до долу.

— Значи вие сте истински герои! — заяви той.

— Е, това е малко преувеличено — отвърна скромно Карло.

През това време Леонардо забеляза, че Лука си говори с облечения в червено слуга, но толкова тихо, че нищо не можеше да се чуе.

— Кой е този тип? — попита по-късно Леонардо, докато вървяха към стаята на Лука.

Лука погледна изненадано Леонардо.

— Кого имаш предвид? Микеле д'Андреа?

— Да.

Лука вдигна рамене.

— Стар приятел на семейството. Познавам го, откакто се помня. Притежава банка тук, във Флоренция.

— Изглежда ми някак... несимпатичен. Не знам защо, но не ми харесва.

— Той е един от най-влиятелните хора във Флоренция — обясни Лука. — Винаги получавам от него голям подарък на имения си ден, така че не виждам причина да не го харесвам!

Двама слуги внесоха едно легло и го сложиха до прозореца.

— Кой от вас иска да спи там? — попита Лука.

Карло и Леонардо се спогледаха.

— Какво си намислил? — попита Карло.

— Всъщност би трябвало да спите в стаята за гости, но мисля, че ще ни бъде по-весело, ако спите при мен. Ще можем да си говорим до късно през нощта и няма да е толкова скучно, както обикновено. — Лука се обърна към слугите и им посочи свободното място до вратата. — Другото легло там, моля!

— Добре, млади господине — отвърнаха в един глас двамата слуги.

— Аз изобщо не ви попитах, но вие сигурно нямате нищо против, нали? — сети се да попита Лука.

Карло вдигна рамене.

Леонардо понечи да каже:

— Ами аз...

Но не стигна по-нататък, защото Лука го прекъсна:

— Радвам се, че и на вас ви харесва да сме заедно. Така ще можем и да се пазим един друг.

— Мислиш ли, че тук може да проникне външен човек? — попита Карло. — Мислех си, че къщата ви се охранява отлично! Пък и вече видяхме колко хора ви пазят.

— Рикардо имаше внушителен вид — допълни Леонардо.

— Можете да бъдете съвсем спокойни! Къщата ни се охранява денем и нощем. Но кой би могъл да ни гарантира, че между телохранителите на баща ми няма предатели или хора, които са подкупени или са жертва на изнудване?

— Мисля, че каза това последното, за да ни изплашиш... За да не настояваме за отделни стаи — подсмихна се Леонардо.

— Не, това, което казвам, е самата истина! — поклати глава Лука.

Леонардо махна с ръка и рече снизходително.

— Не се притеснявай. Ще останем при теб да те пазим!

— Чудесно! — засмя се Лука. — А сега искам да те помоля за още една услуга, Леонардо.

— Каква услуга?

Лука отиде при писалището, отвори едно чекмедже и извади оттам хартия.

— Искам да ми нарисуваш една от твоите фантастични машини!

— Каква машина да бъде, Лука?

— Ти реши. Например машина, която лови престъпници.

— В този момент тя може да ни бъде от голяма полза — изпъшка Карло с усмивка.

— Тази машина изобщо не би могла да ни помогне — обясни Леонардо. — Та ние дори не знаем кого трябва да улови! Нямаме ни най-малка идея кои всъщност бяха тези бандити. Не знаем също дали

има нещо вярно в подозрението, че зад отвличането стои някой от конкурентите на баща ти...

— Добре, тогава отговори ми честно, Леонардо! Тези мъже приличаха ли ти на обикновени скитащи бандити? — попита Лука.

Леонардо вдигна рамене.

— Както и да е, ще ти нарисувам машината, която искаш. Може пък през това време да ти дойде някоя идея как да научим нещо повече.

Леонардо се зае да рисува. Моливите на Лука бяха много похубави от онези, с които той беше рисувал досега. С тези моливи можеха да се чертаят много по-тънки линии.

— Често ли рисуваш? — попита Леонардо.

— Не, по-скоро рядко — отговори Лука. — Честно казано, изобщо не ми доставя удоволствие, но ми подариха тези моливи...

Леонардо започна да рисува машина, която може да лети над града. Тя приличаше на гондола, задвижвана от четири летателни устройства. Всяко от тези летателни устройства се управляваше с педали и изискваше да се предвиди място за човек, който да върти педалите. Крилата на летателната машина приличаха на пеперудени и се движеха нагоре-надолу. На гондолата имаше и съоръжение, което хвърляше мрежи за ловене на престъпниците.

— Ще си запазя тази рисунка! — обеща Лука. — Когато порасна и правя мои собствени сделки, ще предложа това изобретение на градската управа! Ще им се наложи да ми платят цяло състояние за него!

— От което, надявам се, и аз ще получа нещо! — допълни Леонардо.

— Ще видим... — проточи Лука.

Известно време никое от момчетата не продума. Лука наблюдаваше с интерес Леонардо, който пък беше вгълбен в рисунката си. Карло, напротив, стоеше до прозореца, гледаше навън и скучаеше.

— Има ли начин да се излезе от дома ви, без никой да забележи това? — попита Леонардо.

— Разбира се! Има заден вход за доставчиците. И той се охранява, но оттам при всички случаи се минава по-лесно, отколкото

през главния вход. Защо питаш?

— Ако искаме да разкрием кои са били хората, които ни отвлякоха, и кой стои зад тях, едва ли ще постигнем нещо, ако стоим тук. Но в момента и моят баща, и твоите родители са толкова загрижени за нас, че едва ли ще ни пуснат да излизаме от къщата.

— О, тук си напълно прав — съгласи се Лука. — Но как бихме могли да разкрием кои са бандитите?

Леонардо имаше съвсем ясна идея какво трябва да се направи.

— Ще отида да се послушам при градската стража. Хората, които ни отвлякоха, бяха много добре въоръжени. Това не бяха никакви бедни селяни, които изнудват за пари! Мечове, аркебузи... кой има такива неща?

— Войниците!

— Точно така! Почти сигурно е, че преди това са били в градската стража.

— Повечето от тези хора не се задържат дълго в градската стража — обясни Лука. — Правят опити да станат телохранители на богати семейства. Там получават много повече пари.

— Откъде знаеш това?

— Питай Рикардо, той преди също е бил в градската стража! Няма да повярваш за какви пари е трябвало да работи там! На всичкото отгоре трябвало да си донесе собствено оръжие!

— Винаги съм си мислел, че Флоренция е много богат град — изненада се Леонардо.

Лука се засмя.

— Някои жители на Флоренция са богати! Но не и самият град!

Малко по-късно при момчетата намина господин Пиеро. Той каза на Леонардо, че е настанен в една от стаите за гости.

Когато видя рисунката на сина си, господин Пиеро се засмя:

— Е, както виждам, ти отново си в стихията си! Но ще ви предлага днес да си легнете по-рано. Самият комендант на градската стража ще дойде утре тук, за да ви разпита. Трябва да сте отпочинали и показанията ви да звучат смислено и убедително.

— Само ще довърша набързо скицата — обеща Леонардо.

Карло вече се прозяваше, а и на Лука му се затваряха очите. Но той много държеше Леонардо да довърши първо рисунката.

НОЩНИ ПРЕМЕЖДИЯ

Леонардо не можа да заспи дълго време. В главата му бръмчаха толкова много мисли, че въпреки късния час той стоеше буден. Въртеше се в чуждото легло, припомняше си в подробности преめждията от изминалите дни, правеше планове... Най-сетне умората го надви и той се унесе в неспокоен сън.

Посред нощ от съня му го изтръгна странен шум. Тъкмо сънуваше, че все още е в студената яма, в която ги държаха бандитите. И първо реши, че този шум е от съня му.

Но после осъзна, че изобщо не е така.

Беше тъмно като в рог, само през прозореца се процеждаше слаба лунна светлина. Семейство Ди Джоя можеше да си позволи лукса да има стъкла на прозорците — имаше ги само в къщите на богатите граждани и в църквите.

Внезапно вратата на стаята се откряна и вътре надникна човек, покрит с широко наметало. Изпод наметалото се подаваше меч. Откъм коридора се чува стъпки.

— Къде е той? — прошепна някакъв глас.

— Не знам! Тук има три легла! — прошепна в отговор друг мъжки глас.

Първият човек влезе в стаята. Носеше тежки ботуши за езда. Подът заскърца под краката му, макар че той се стараеше да не вдига шум.

— Карло! Лука! Събудете се! — изкрещя Леонардо. — Нападение!

Леонардо отметна завивката и скочи от леглото. Преди човекът с наметалото да успее да го хване, той вече тичаше към съседната стая, от която слугите донесоха леглата. През това време Лука и Карло се бяха събудили и крещяха с всички сили.

Леонардо видя през отворената врата, че мъжете сграбчиха Лука.

— Това е той! — извика единият от нападателите.

— Но нали ставаше дума за едно дете — не за три!

— Пуснете ме! — ревеше с пълно гърло Лука и удряше диво около себе си.

Отнякъде се появи трети човек и се втурна към стаята, в която беше Леонардо.

— Не бива да има свидетели! — каза решително той и изтегли меч си.

За миг Леонардо застина на място.

Мъжът отметна наметалото си. Лунната светлина падаше право върху лицето му. Върху носа и устата му имаше кърпа, така че за миг, преди да се отмести от светлината, се видяха само очите му. Въпреки лунната светлина Леонардо не успя да види дали има белег над веждите.

Разбойникът отстрани със силен ритник от пътя си малката кръгла масичка, която стоеше между тях.

Сърцето на Леонардо заби в гърлото му. Той заотстъпва бавно назад, докато се опря с гръб в стената. Това означаваше, че няма път за отстъпление — за да стигне до вратата, която водеше към коридора, трябваше да мине покрай нападателя си.

Положението беше безизходно. Тогава внезапно видя, че пепелта в камината още припламва. С бързо движение той грабна лопатата и запрати гореща пепел в лицето на бандита.

Мъжът извика от болка. Пепелта се пръсна във въздуха като рояк светулки. Леонардо използва момента, изтича към вратата, която водеше към коридора, и я отвори със замах.

— Ето го момчето!

— Не, това е синът на нотариуса.

— Къде е Лука?

Това бяха Рикардо и другите телохранители.

— В стаята на Лука са! — извика Леонардо. — Нападателите са трима!

Телохранителите на семейство Ди Джоя се втурнаха в стаята на Лука.

Леонардо ги последва до вратата, защото не искаше да пропусне онова, което щеше да последва сега.

Мъжете, които се опитваха да хванат Лука, забравиха момчето и се заеха да спасяват кожите си. Те изтеглиха оръжията си и в следващия миг се чу как се кръстосаха мечовете на бандитите и на телохранителите. Разнесе се звън на стомана.

Лука се скри под писалището. Карло се беше свил в един ъгъл.

В центъра на стаята се вихреше ръкопашен бой.

Единият от бандитите метна завивка върху меч на Рикардо. Докато той успее да я хвърли на земята, негодникът вече беше изскочил през прозореца.

Съучастникът му ритна с всички сили другия телохранител и той падна на земята.

Бандитът използва това и изскочи през прозореца.

Третият нападател, когото Леонардо беше заслепил с жарката пепел, междувременно се беше съвзел. Той вече отваряше прозореца в съседната стая и докато успеят да го хванат, скочи навън. Приземи се в огромната каменна саксия, която стоеше пред къщата. Единият от съучастниците му също се беше приземил в каменна саксия, а третият беше скочил върху покрива на каретата, която чакаше пред къщата.

Двамата бандити се освободиха от растенията и закуцукаха към каретата. Скочиха на страничните стъпала и се заловиха здраво за вратите, а маскираният кочияш пришпори конете.

Когато най-сетне се добра до прозореца, Леонардо успя да види само как завиват зад близкия ъгъл.

— С тази карета са искали да ви отвлекат — обади се Рикардо, който надничаше от съседния прозорец.

Леонардо беше на по-различно мнение.

— Мисля, че нападателите искаха да отвлекат Лука — рече бавно той. — Нас двамата с Карло щяха да ни ликвидират по бързата процедура!

По коридорите тичаха слуги със свещи. Цялата къща беше на крак. Не след дълго всички се събраха в стаята на момчетата. Емануеле ди Джоя се появи в нощната си роба, за да се увери, че Лука е жив и здрав. Майка му го стисна в прегръдките си с насълзени очи.

Бяха събудили и господин Пиеро.

— Очевидно децата не са в безопасност дори тук — констатира мрачно той.

— Много дръзко нападение — гневеше се Емануеле ди Джоя. — Но за щастие и благодарение на бдителността на моите телохранители, всичко завърши благополучно. — Той се обърна към Рикардо. — Благодаря на всеки един от вас! Но в бъдеще ще трябва да бъдем още по-бдителни.

— Ако наредите, ще остана лично да пазя тук до сутринта — предложи Рикардо.

— Ще бъда много по-спокоен, ако останеш — призна Емануеле ди Джоя. — Не вярвам тези разбойници да се върнат тази нощ отново, но поне децата ще се успокоят!

— Първо трябва да изясните как тези хора са влезли в къщата! — намеси се Леонардо. — В края на краищата те не се покатериха през прозореца...

Господарят на дома кимна.

— Със сигурност ще се заема с този въпрос, Леонардо — обеща той. — Ще пратя цялата прислуга да претърси къщата, за да не пропуснем и най-малката следа, която са оставили нападателите!

— Действате, сякаш можете да вярвате на всеки във вашия дом — отвърна Леонардо. — Аз не бих постъпил така, ако не бях напълно сигурен. Предполагам, че някой от обкръжението ви е помогнал на нападателите.

Емануеле ди Джоя го погледна право в очите.

— И с това ще се заема, повярвай ми. Впрочем още сега ще изпратя един слуга при градската стража, за да ги уведомя какво се е случило. Когато сутринта отворят вратите, стражите ще трябва да внимават някой подозрителен да не напусне града...

— О, те със сигурност няма да напуснат града — рече Леонардо. — Нали не постигнаха това, за което дойдоха!

След това преживяване вече изобщо не можеше да се мисли за сън. Леонардо седеше в леглото си и си говореше с Рикардо.

— Ти преди си бил в градската стража, нали? — започна той.

Рикардо кимна. Беше седнал на един стол до прозореца и гледаше тъмната улица.

— Откъде знаеш? — попита той изненадан.

— Лука ми каза.

Рикардо отново кимна.

— Така е. Бях в градската стража година и половина, преди да получа това място в дома на семейство Ди Джоя. Търсеха някого, който да охранява къщата и на когото може да се разчита.

— А докато беше в градската стража дали си попадал на един мъж, който има белег над лявата вежда? Ето тук! — И Леонардо посочи с пръст точното място на челото си.

— Чакай да помисля.

— Освен това е леворък! Във всеки случай, носи меча си от дясната страна, така че може да го изтегли само с лявата си ръка!

Рикардо щракна с пръсти.

— Я чакай, чакай! Като се замисля, там май имаше един такъв. И се казваше... казваше се Бартоло! Но той беше при нас за малко, защото много бързо получи по-добро предложение. Помня, че капитанът много му се ядоса! Ти защо питаш?

— Защото един от бандитите изглеждаше като него! — отвърна Леонардо.

Рикардо вдигна широките си рамене.

— С белег над веждата, и на всичкото отгоре леворък — такива хора не са чак толкоз много! Като нищо може да е той!

— Помниш ли при кого си намери работа?

— Не, съжалявам, не се познавахме чак толкова добре.

— Но комендантът на градската стража трябва да знае, нали така? — не спираше с въпросите Леонардо. — А той утре ще дойде тук, за да ни разпита.

— Боя се, че комендантът също не познава този Бартоло. Комендантът е съвсем нов, само от няколко месеца е на този пост. Предшественикът му беше уволнен и се премести в друг град. Беше забъркан в някакви тъмни сделки. Мисля, че беше присвоявал от парите, които трябвало да плаща на хората си. Никой не знае къде отиде този човек.

— Няма ли други войници, които да са го познавали по-добре?

Рикардо се замисли.

— Има една кръчма, в която се срещат войниците от градската стража... Там често идват и такива, които вече не са при тях и си печелят хляба от друго.

— Е, значи бихме могли да се послушаме там! — извика Леонардо.

— Така е, но...

— Как се казва тази кръчма?

— Таверната на Антонио.

— Можеш ли да ме заведеш там? Ще трябва, освен това, да зададеш някои въпроси от мое име, защото на мен и без това никой няма да ми обърне внимание!

Рикардо поклати глава.

— Ама и ти ги измисляш едни... В никакъв случай няма да стане! Първо, моят господар няма да ми позволи да отида посред бял ден в кръчмата точно сега, след втория опит за отвличане на сина му, и освен това, твоят баща няма да позволи да дойдеш и ти с мен на всичкото отгоре! Твърде опасно е!

Леонардо въздъхна.

— Може би си прав — рече той.

Щеше да се наложи да търси друг начин да се измъкне от къщата на Ди Джоя!

На следващата сутрин в дома на семейство Ди Джоя пристигна комендантът на градската стража. Той беше едър мъж със сиви коси и сини очи. Носеше шарф с герба на Флоренция и рапира. Казваше се Франческо Манцони. Той, изглежда, беше добър познат на Емануеле ди Джоя. Комендантът Манцони поиска момчетата да му разкажат подробно за отвличането и за нощното нападение.

— Ще направим всичко, което е по силите ни, за да открием виновниците — зарече се комендантът. — Но Флоренция е голям град. Из тъмните ѝ улички се крие всякаква паплач.

— Трябва само да откриете мъж, който се казва Бартоло, има белег над лявото око и освен това е левичар! Най-добре разпитайте наемниците, които ходят в таверната на Антонио! — каза му Леонардо.

Комендантът се втренчи намръщен в него.

— Аха, предполагам, че ти ходиш там всеки ден, за да пиеш вино или бира, хлапе?

— Не, но...

— Чуй ме сега. Има много хора, които се казват Бартоло. Аз самият познавам трима мъже с това име и всичките са мои роднини. А сред войниците има мнозина с един или друг белег! Когато се биеш с меч, това не ти се разминава току-така...

— Да, разбирам, но...

Но Леонардо не получи възможност да прекъсне коменданта, защото той продължи да обяснява невъзмутимо.

— Как мислиш, колко леворъки хора има само във Флоренция?

— Но едва ли има чак толкова много мъже, при които са налице и трите особености наведнъж! — успя да се вмъкне между думите му Леонардо. Той не можеше да се отърве от чувството, че комендантът не го приема сериозно.

— Аз поне не познавам нито един, при когото са налице и трите признака — отвърна Манцони. — Но при всички случаи ще разпитам за такъв човек. Сега доволен ли си?

— Да — излъга Леонардо, защото всъщност изобщо не беше доволен. Беше убеден, че комендантът няма никакво намерение да го послуша.

— Каретата обаче е следа, по която си струва да тръгнем — обърна се комендантът към господин Пиеро и Емануеле ди Джоя. — Ако може да се вярва на описанието на вашия телохранител, във Флоренция има не повече от дузина такива. Сигурен съм, че това е сериозна следа към престъпниците.

От разговора на възрастните Леонардо научи, че нападателите са разбили една от страничните врати на долния етаж. Всъщност тази врата била предназначена за доставчиците. През нея те внасяли стоката си. Например всичко, което е необходимо за кухнята на семейството. Леонардо не можеше да се отърве от подозрението, че някой в къщата е информирал престъпниците откъде могат да влязат най-лесно. Той си науми да говори още веднъж с Рикардо, когато му се удаде възможност.

В този миг при тях нахлу Микеле д'Андреа. Приятелят на семейството, както самият банкиер се бе нарекъл, се извини много пъти на Емануеле и жена му.

— Много съжалявам, че се забавих. Искях да дойда тук по-рано и да ви уверя в подкрепата си!

— Добре е човек да има на своя страна поне един истински приятел — разчувства се бащата на Лука и грабна ръката на Микеле д'Андреа. — Трябва да знаете, че някои мои приятели в Съвета вече ме гледат враждебно, само защото изразих публично подозрението, че някой се опитва да ме изхвърли от търговията!

— Винаги можете да разчитате на мен, приятелю! Аз също така без никакво колебание щях да ви отпусна исканата сума за откуп, ако щастливо стечение на обстоятелствата не бе сторило така, че синът ви вече не е в ръцете на бандитите!

Леонардо слушаше високопарните му думи, без да откъсва нито за миг очи от него. Имаше нещо в този човек, което определено го притесняваше.

ЧОВЕКЪТ С БЕЛЕГА

— Трябва непременно да намеря кръчмата, за която ми каза Рикардо! — рече по-късно Леонардо на Карло и Лука.

— Ами ако някой забележи, че те няма? — попита Карло.

— Тогава ще трябва да измислите някоя убедителна история! Но наистина е много важно да отида там! Иначе никога няма да научим кой е човекът с белега!

— Възможно е обаче и по този начин да не разберем нищо. Ами ако този Бартоло не иска да има нищо общо със старите си познати от градската стража и изобщо не ходи в кръчмата? — напомни му Карло.

— Въпреки това трябва да опитам! — настоя Леонардо.

Лука изпъшка.

— Ти май не се отказваш лесно, като си наумиш нещо, а, Леонардо?

— Естествено, че не! Но след снощното нападение страничните входи се охраняват усилено. Освен това цялата прислуга знае за това и веднага ще забележат, ако се опитам да се измъкна. Е, хайде, Лука, ти познаваш тази къща по-добре от всеки друг! Трябва да има и друга възможност да се измъкна незабелязано. Само не ми казвай, че никога досега не си се измъквал тайно...

Лука въздъхна дълбоко.

— Ти си прав, има още една възможност.

— Казвай тогава, какво чакаш!

— Страхуваш ли се от плъхове?

Леонардо се намръщи.

— Ще ме плашиш ли сега?

Лука се усмихна злорадо.

— Това ще решиш ти! Ако отговорът на моя въпрос е „да“, няма никакъв смисъл да ти показвам този път!

— Леонардо не се страхува да пипа и изследва дори мъртви плъхове! — намеси се Карло. — Виждаш съм го! — Той потрепери от отвращение. — Голяма гадост, само това мога да кажа!

Лука поведе приятелите си по безкрайните коридора в дома на семейство Ди Джоя. Според обичая коридорите бяха украсени с безброй интересни предмети. Леонардо се възхищаваше на рицарските брони, на картините и скулптурите. Някои от тези картини изглеждаха толкова истински, та човек оставаше с впечатление, че нарисуваните хора всеки миг ще излязат от тях.

— Мили боже, наистина ли никога досега не си виждал картини?
— не повярва на очите си Лука.

Леонардо поклати глава.

— Не! — призна той, чудейки се как е възможно някой да рисува толкова хубаво.

— Във Флоренция има много художници. Цели ателиета за художници и скулптори! Там всеки, който има достатъчно пари, може да си поръча портрет. Така неговите роднини ще си спомнят за него дълго след като си е отишъл от този свят.

— Баща ми ми предложи веднъж да уча в такова ателие — разказа Леонардо. — Но първо трябва да порасна още малко. Сега никой не би ме взел.

— За мен това ще е твърде голямо усилие — призна си Лука. — Докато те признаят за майстор, ще минат години... А и богат от това няма да станеш!

— И все пак е забележително.

— Е, какво сега? Искаш ли все още да видиш пътя, по който можеш да излезеш в града, без никой да те види?

Леонардо се опомни.

— Естествено!

Лука заведе Леонардо и Карло в мазето. Само след няколко стъпки вече не виждаха нищо. От тъмнината долиташе дращене и цвърчене.

— Ами аз всъщност съм дотук. Продължавай сам — каза Лука. — Веднъж влязох тук със свещ и отидох малко по-навътре, но внезапно се появи течение и свещта угасна.

— Как намери обратния път? — попита Карло.

— Вървах все покрай стената. И точно това е пътят, по който ще тръгнеш, Леонардо. Все покрай стената. Изобщо не ти трябва да виждаш. Но внимавай все пак да не се спънеш в нещо. Затова по-добре не бързай! По земята има разхвърляни разни неща, в които можеш да се спънеш.

— И къде ще изляза оттук? — поиска да узнае Леонардо.

— На брега на Арно. Това е началото на един отводнителен канал. Строен е още по времето на римляните.

Арно беше реката, която течеше през Флоренция.

— Отводнителен канал ли? — почуди се Леонардо. Той не виждаше кой знае колко, но понеже краката му не бяха мокри, естествено беше да се запита къде тук тече вода.

— Каналът не се използва — обясни Лука.

— А защо? Идеята да имаш връзка с реката е гениална. Цялата мръсна вода може просто да изтича там. При нас във Винчи няма такива хитри приспособления.

— Да, това е страхотно изобретение! — отвърна Лука, но не го мислеше сериозно. — На всеки няколко години Арно прелива от бреговете си. Тогава водата нахлува в каналите и от реката идва право вкъщи, вместо обратното! Но сега е лято и още няма опасност.

Леонардо се обърна към Карло.

— Искаш ли да дойдеш с мен?

От тъмнината долетя цвърчене.

— Не, благодаря, Леонардо. Мисля, че това не е за мен.

— Добре, тогава се погрижете никой да не забележи, че ме няма. До после!

— До после, Леонардо! — казаха Карло и Лука в един глас.

— И ми пожелайте успех! — бяха последните думи на Леонардо, преди да потъне в мрака.

Леонардо вървеше пипнешком в мрака. Крачка по крачка, метър след метър. Какво ли не би дал в този момент за една горяща свещ! Каналът имаше голям наклон, за да се оттича водата добре. Леонардо се замисли, че в бъдеще е добре да не се занимава само с машини, а да отдели време и за проект на цял град. Град, в който къщите ще предлагат подслон на много хора, а водата ще достига до къщите през

система от водопроводи. Тогава нямаше да е необходимо да се носи вода от чешмите.

А използваната вода отново ще изтича в реката, но малко по-нататък по течението.

„Ето това е!“ — каза си Леонардо.

На него му се виждаше много странно, че римляните, които бяха живели преди толкова много време, са имали канализация, а след това тя е излязла от мода. Как беше възможно добрите идеи просто да се забравят?

Той продължи напред.

Накрая проходът направи завой и в далечината се появи светлина. Това трябва да е изходът. „Най-сетне!“ — каза си Леонардо. Сега поне виждаше накъде да се движи. Далечният шум, който се появи от известно време, сега изпълни засводеното пространство на канала. Беше шуртенето на реката, която течеше през цяла Флоренция и някъде доста по-нататък се вливаше в Лигурско море.

Леонардо се зарадва, когато най-сетне стигна изхода. Дневната светлина го заслепи. Той излезе на открито и се изкатери по обраслия с храсти склон на речното корито. В момента в Арно нямаше много вода. Бреговете бяха широки и заблатени по края, защото реката се беше отдръпнала едва наскоро.

Когато стигна горе, Леонардо се огледа. Беше се озовал в центъра на Флоренция. Някои от богатите дами и господа, които се разхождаха покрай брега на реката в изисканите си одежди, го изгледаха изненадано, чудейки се откъде се появи така внезапно.

Сега оставаше само да открие кръчмата, за която му разказа Рикардо.

Трябваша му часове, за да се добере до таверната на Антонио в една тясна странична уличка. Хората, които питаше, го пращаха в погрешна посока, защото самите те не познаваха добре града.

Почти беше загубил надежда и в първия миг не повярва на очите си, когато най-сетне се озова пред таверната. Дори видя вътре да влиза мъж с шарфа на градската стража.

Очевидно Рикардо беше прав и тук действително се срещаша хора, които служеха в градската стража или по-рано са служили там. Леонардо размишляваше какво да направи сега. Да влезе в кръчмата и да разпита за човека с белега? Ако изобщо беше идвал тук, някой

непременно щеше да си спомни за него. В края на краищата човек с белег на лицето лесно се запомня — дори да не си имал никаква работа с него.

Но от друга страна, това не беше съвсем безопасно, защото всеки би запомнил и едно момче, което влиза в кръчма, където иначе идват само войници и наемници от градската стража. Ако този Бартоло научи, че едно дете разпитва за него, той сигурно ще заподозре нещо.

Затова Леонардо предпочете да действа по друг начин. Той седна на стъпалата пред входа на една съседна къща и зачака.

Оттук имаше поглед към входа на кръчмата и виждаше добре кой влиза и излиза.

Часовете минаваха. В кръчмата влизаха мъже, по облеклото на които можеше да се съди, че са от градската стража или пък служат като телохранители на богати семейства. Човекът с белега обаче не беше между тях. Леонардо вече се опасяваше, че ще трябва да се върне в дома на семейство Ди Джоя, без да е постигнал нищо, когато Бартоло, или по-точно човекът, за когото Леонардо предполагаше, че се казва Бартоло, най-сетне се появи.

Всичко съвпаднаше. Той носеше меч а си отдясно и несъмнено беше леворък.

Белегът на лицето му също се виждаше отдалеч. Намираше се точно там, където го помнеше Леонардо, и беше със същата форма.

Бартоло не видя Леонардо, защото момчето се скри бързо в нишата на входа. Мъжът се огледа и спокойно влезе в кръчмата.

Сърцето на Леонардо биеше в гърлото му. Той беше напълно сигурен, че е видял главатаря на бандата разбойници, които ги отвлякоха.

Но какво да прави сега?

Най-разумно беше да продължи да наблюдава Бартоло, да го проследи, след като излезе от кръчмата, и да види къде ще отиде. Може би така щеше да открие за кого работи в момента, а това, от своя страна можеше да е следа към същинския поръчител на отвличането на сина на Емануеле ди Джоя!

От друга страна, вече беше доста късно. Слънцето беше слязло ниско на небето и на Леонардо му беше съвсем ясно, че ще му е много

трудно да обясни пред баща си дългото си отсъствие.

А ако си признае, че е излязъл през отводнителния канал, със сигурност това щеше да е последният му разузнавателен поход от този вид.

И въпреки всичко той нямаше друг избор, освен да поеме риска. Цяло чудо беше, че откри мъжа с белега още от първия опит.

Леонардо мина на отсрещната страна на улицата и се приближи до един от прозорците на таверната на Антонио. Капаците бяха широко отворени. Той надникна предпазливо вътре. Видя Бартоло, който разговаряше с мъжете на своята маса. Леонардо нямаше идея дали тези хора също са съучастници в отвличането. Като се имаше предвид въоръжението им, това беше напълно възможно.

Мъжете се смееха силно и явно добре се забавляваха. Леонардо не можа да разбере много от онова, което си говореха, защото те говореха един през друг.

— Ти да не би да търсиш някого тук? — попита внезапно някой зад гърба му. Леонардо едва не извика от изненада.

Обърна се и видя един старец, подпрян на тояга. Вероятно беше се препитавал някога като наемен войник и продължаваше да се среща със стари приятели в кръчмата на Антонио. Той огледа Леонардо от горе до долу.

— Не! — обърка се момчето. — Аз... аз само се мотая наоколо.

— Странно... На мен не ми изглежда така, но щом си рекъл — вдигна рамене старецът.

Той понечи да продължи пътя си, но Леонардо събра смелост и попита:

— Дали познавате един човек, който е леворък, има белег над окото и се казва Бартоло?

Старецът присви очи.

— Много добре го познавам. Идва тук от време на време, за да бърбри с приятели. Може би дори в този момент е в кръчмата. Да му предам ли нещо, ако го видя?

— Не, благодаря — отвърна Леонардо. — Това наистина не е необходимо. А случайно да знаете за кого работи сега Бартоло?

Старецът направи усилие да си спомни.

— Той разказваше за това. Мисля, че е получил място в дома на търговеца Енрико Скиреа — но защо не го попиташ сам?

— О, не, не... Аз вече трябва да вървя.

— Ама почакай, де! Та ние едва започнахме да си говорим!

Но Леонардо нямаше причини да стои пред кръчмата. Той остави стареца да гледа и да се чуди и изчезна зад най-близкия ъгъл, откъдето можеше да наблюдава още по-добре входа на таверната. Старецът вдигна рамене.

— Ех, тази младеж! — измърмори той на себе си и влезе в кръчмата.

Леонардо зачака. Енрико Скирея! Непременно трябва да запомни това име. Ако Бартоло действително работи за него, Леонардо щеше да успее да го открие в дома на този търговец.

Не мина много време и Бартоло излезе от кръчмата.

Той се огледа, сякаш търсеше някого. За беда, тъкмо в този момент Леонардо подаде глава иззад ъгъла. За миг погледите им се срещнаха.

Бартоло се втренчи в Леонардо, сякаш видя призрак. Ръката му веднага посегна към дръжката на меча. Леонардо едва не се задави от ужас. Позна го, нямаше никакво съмнение. Бартоло се втурна към момчето с широки крачки. Леонардо хукна да се спасява колкото му държаха краката, пхна се в един тъмен вход и отвори вратата. Отвътре се чуваха гласове. Момчето бързо се скри под стълбата.

Само миг по-късно отвън се чува тежките стъпки на Бартоло.

Вратата се отвори и Леонардо видя кожените ботуши и върха на меча му.

— Ваше Благородие, какво желаете? — чу се женски глас от другата страна на коридора.

— Няма нищо — отвърна Бартоло. — Очевидно съм сбъркал вратата!

Леонардо изпълзя от скривалището си. Промъкна се до вратата и я откряна.

Човекът с белега не се виждаше.

Леонардо излезе предпазливо навън. Върна се на уличката, където беше таверната на Антонио и надникна предпазливо иззад ъгъла. И отново го видя! Бартоло вървеше по улицата. Леонардо реши да го проследи.

Движеше се на голямо разстояние след него, достатъчно, за да не бъде забелязан, но и да не го изпусне от очи. Напълно загуби представа накъде вървят в лабиринта от тесни улички, пресичан тук-таме от широки алеи, пълни с народ.

Накрая Бартоло стигна до една църква. Вратата ѝ беше затворена. Той потропа с юмрук с все сила — цялата врата се разтресе.

Мина известно време, преди да му отворят. Един свещеник подаде глава навън.

— Защо държите заключен Божия дом, отче Ригоберто? — попита Бартоло.

— Това беше само за един кратък момент, в който се посветих на изкуството на стенописта! — отвърна отецът.

Леонардо се скри зад една каруца, спряна на улицата.

— Не трябва ли да предпочетете грижата за ближния пред живописата? — попита Бартоло.

— Обикновено едното не пречи на другото — отвърна отецът. — Затворих църквата, само защото съм достигнал едно решаващо място в моята картина и всеки погрешен штрих на четката може да я развали. Ако някой влезе неочаквано и ме стресне...

— Е, добре, добре — прекъсна го Бартоло. — Ето какво! Дошъл съм да изповядам греховете си!

— Редът ви не беше ли едва утре, ако добре съм запомнил привичките ви?

— Не издържам повече, отче Ригоберто. Съгреших тежко и сега лицата на онези, на които навредих, ме преследват като призраци!

Свещеникът стана много сериозен.

— Е, тогава действително ви е дошло времето. Влезте вътре. Грижата за ближния има предимство пред изкуството.

И двамата изчезнаха в църквата.

Тежката врата се затвори зад Бартоло, а Леонардо остана на улицата, горящ от любопитство да узнае какво ли доверява човекът с белега в този момент на отец Ригоберто.

ИЗПОВЕДТА НА БАРТОЛО

Бартоло излезе от църквата след повече от час. Леонардо го чакаше, скрит в една ниша. Той го проследи с поглед, докато изчезна в една от страничните улички, и едва тогава излезе от скривалището си.

Леонардо не се съмняваше, че грехът, който очевидно тежеше на съвестта на Бартоло, всъщност можеше да бъде само историята с отвличането на децата. Ако наистина беше изповядал всичко на свещеника, то той сега знаеше в подробности цялата случка.

Какво по-близо до ума от това, просто да го попита?

Вратата на църквата беше отворена. Очевидно отец Ригоберто не искаше да чуе още веднъж упрека, че е заключил дома на Бог за вярващите.

Леонардо влезе в църквата и за миг застина пред великолепната гледка. Зад олтара се извисяваше стенопис в почти естествен размер. Още не беше завършен, но дори само това, което се виждаше, спря дъха на момчето.

Никога до този момент Леонардо не беше виждал нещо толкова красиво. Дори картините в дома на семейство Ди Джоя не можеха да се сравняват с видението зад олтара. Леонардо пристъпи напред, онемял.

Отецът, който тъкмо се готвеше с четка в ръка да нанесе фини щрихи по църковната стена, отначало изобщо не забеляза момчето. Беше напълно вгълбен в работата си. Фигурата, която рисуваше, беше изобразена с такова майсторство, че за миг на Леонардо му се стори, че ще излезе от картината и ще го заговори!

Отец Ригоберто беше нарисувал върху стената човек с брада и бяло одеяние. Това трябва да е Исус. Издаваше го ореолът му.

Повечето от другите фигури върху картината не бяха завършени. Липсваха лицата им.

Отец Ригоберто най-накрая забеляза Леонардо и възхищението му от стенописа.

— Кой си ти и какво те води при мен? — попита той.

При звука на гласа му Леонардо, загледан в картината, трепна от изненада.

— Името ми е Леонардо — обясни той. — Леонардо да Винчи. Не вярвам да сте чували някога за родното ми село Винчи, но аз се наричам по него.

— Аз съм отец Ригоберто.

— Несъмнено голям художник! Майстор!

Свещеникът се усмихна.

— Не, не съм майстор, макар че думите ти ме ласкаят.

— Не искам да ви лаская — аз съм поразен от това, което виждам тук!

— Надявам се талантът ми да стигне, за да украся този дом на Бога така, както подобава. Полагам огромни усилия!

— Това се вижда! — Леонардо посочи картината. — Защо повечето от тези хора нямат лица? Изглежда така, сякаш си спестявате лицата им до последно.

Отец Ригоберто се усмихна.

— Често правя така.

— Защото са най-трудни? — досети се Леонардо.

— Да, и затова също.

— Това означава, че има и друга причина?

— Ама и ти си един упорит! — поклати глава свещеникът. — Е, щом толкова настояваш, ще ти кажа: понякога богатите търговци даряват нещичко за църквата, ако нарисувам лицата им в картината. С това те се стремят да спечелят доверието на клиентите си, защото всеки решава, че са вярващи, богобоязливи хора, чиито стоки човек може да купи с чисто сърце.

— Бих искал да мога да рисувам като вас, отче!

— Ами намери си място в ателието на някой художник. Там можеш да се научиш.

— За съжаление не съм достатъчно голям за това — въздъхна Леонардо. — Вие някога били ли сте в такова ателие?

Отец Ригоберто поклати глава.

— Не, никога не съм имал възможност. От време на време ми беше позволено да надничам зад рамото на някои майстори и се опитвах да им подражавам. — Той посочи стенописа. — Познаваш ли сцената, която съм се опитал да изобразя?

— Исус и апостолите! — кимна Леонардо. — А от другата страна са римските войници!

— Точно така — усмихна се отец Ригоберто. — Ти очевидно знаеш историята на Исус!

— Вашата картина показва залавянето на Исус от римляните в Гетсиманската градина! — досети се Леонардо. — Юда сочи с пръст Исус, а Петър иска да го защити с меч си!

— А Исус му казва: „Който меч вдига, от меч умира“ — допълни отец Ригоберто. — Но както виждаш, още не съм напълно готов. — Той погледна сериозно Леонардо и смръщи вежди. — Я кажи, ти наистина ли си дошъл тук само заради картината? — попита той.

Леонардо поклати глава.

— Не.

— Защо тогава?

Леонардо помисли за миг как да облече молбата си в правилните думи.

— Да не би да си сторил нещо и сега искаш да се изповядаш, за да облекчиш съвестта си и да получиш опрощение? — попита отец Ригоберто.

Леонардо поклати глава.

— Не, не е това.

— Тогава какво?

— Аз съм тук заради човека, който беше при вас преди малко и поиска да се изповяда.

— Така ли?

— Той се казва Бартоло, преди е бил в градската стража, а сега работи като телохранил при семейство Скирея, нали така?

Отец Ригоберто погледна изумено момчето.

— Но откъде знаеш всичко това?

— Знам дори какъв грях ви е изповядал. Той отвлече мен и двамата ми приятели. Държаха ни в плен в една яма, за да изнудват родителите ни за откуп. За щастие успяхме да избягаме. А тази нощ съучастници на този човек се промъкнаха в дома на семейство Ди Джоя, за...

— Момчето ми, не мога да споделям нищо за това, което ми е доверил по време на изповед вярващ християнин.

— Аха, значи е истина! Той ви е признал всичко.

— Не съм казвал такова нещо! — прекъсна го решително отец Ригоберто. — Мълчанието е част от моя дълг и аз при всички случаи ще се придържам към тайната на изповедта.

— Значи не ви засяга, че един престъпник и неговите съучастници са на свобода? Че се опитват да отстранят свидетели и са на път да осъществят плана си?

— Я се чуй как говориш с мен! — възмути се свещеникът.

Леонардо преглътна.

— Простете ми, отче. Нямах намерение да ви обиждам. Само че тази история вече премина всички граници. Докато бях в тъмната дупка, в която ни държаха тези хора, не знаех дали някога ще изляза оттам. А сега виждам този тип да се разхожда свободно из Флоренция. Същия белег, същия левичар... Не съм се заблудил! Проследих го до църквата, където той се изповяда, а вие сега ми казвате, че не ви е позволено да говорите за това!

— За съжаление е така!

— И няма да дадете показания пред съда?

— Не и за съдържанието на изповедта! Онова, което се казва между търсеция утеха и неговия свещеник, остава тайна!

Леонардо беше отчаян.

— Ама отче, този човек е само един изпълнител! Ако бъде заловен и разпитан, може да се открие връзка с поръчителите!

— Съжалявам! — рече отец Ригоберто. — Това, което е било сторено на теб и приятелите ти, е непростимо, но за мен би било също толкова непростимо да предам доверието на изповядалия се. Защото ако го направя веднъж, никой повече няма да дойде при мен за изповед и опрощение на греховете си!

Леонардо прокара пръсти през косата си.

Всичко това беше непоносимо!

Макар че отец Ригоберто не искаше да го признае, Леонардо беше убеден, че Бартоло е признал вината си по време на изповедта. И все пак нямаше възможност тази изповед да се използва като доказателство.

Свещеникът беше категоричен, че няма да направи това.

— Аз наистина бих искал да ти помогна — поклати тъжно глава той.

— Питам се тогава защо не го правите! — прошепна разочарован Леонардо.

Леонардо тръгна да си върви. Беше толкова ядосан, че очите му се напълниха със сълзи.

— Почакай! — спря го отецът. Той пристъпи към него и го погледна. — В тези неща нямам избор, Леонардо! Ако обсъждам с теб нещо, което някой друг ми е доверил по време на изповед, аз престъпвам дълга си на духовник.

— Но този Бартоло и неговите хора няма да престанат да вършат злини!

— Ти откъде знаеш какво ще правят те?

— Не вярвам, че наистина се съмнявате в това — рече Леонардо и хвърли още един поглед върху незавършения стенопис. — Може ли да ви посетя още веднъж? — попита той.

— Можеш по всяко време, Леонардо.

— Бих искал да ви гледам, докато рисувате.

Отец Ригоберто се поколеба. Почеса брадата си, преди да отговори:

— Всъщност не обичам някой да ми наднича зад рамото. Но в твоя специален случай нямам нищо против.

— Благодаря ви.

Леонардо се върна в дома на семейство Ди Джоя през подземния канал.

Както стана ясно, никой не беше се разтревожил от отсъствието му.

— Казах на прислугата, че не се чувстваш добре и би искал да получиш храната си в стаята — рече Лука. — И аз често правя така. — И той посочи блюдата, наредени на масата. — Предполагам, че всичко отдавна е изстинало. Ако искаш, ще кажем на слугата да донесе нещо топло!

— Не, не, няма нужда — отказа Леонардо. — А баща ми? И той ли не забеляза нищо?

— Баща ти все още е в двореца на Козимо де Медичи — разказа му Лука. — Чух го да говори с баща ми, че днес трябва да предаде договора, който е подготвил за нашия градоначалник. Може да са възникнали някакви усложнения. Може пък Козимо де Медичи да го представя на своите съдружници. — Лука вдигна рамене. — Дано баща ти успее да убеди Козимо да отдели специално внимание на нашия случай. Необходимо е градската стража да използва повече хора, за да открият бандитите! Една дума от Козимо де Медичи понякога може да направи чудеса, казвам ти!

— Случаят е ясен според мен — рече Леонардо. — Поне така изглежда. За съжаление това изобщо не ни помага.

— Как така? — възкликнаха в един глас Лука и Карло.

— Открих човека с белега. Казва се Бартоло и работи за семейство Скиреа.

— Сигурен ли си? — попита Лука.

Леонардо кимна.

— Напълно!

— Трябва веднага да кажем на баща ми!

— Чакай, не съм свършил още...

— Можеш да продължиш и пред баща ми — прекъсна го Лука. — Той непременно трябва да научи това. Ние отдавна подозираме, че семейство Скиреа стои зад всички заплахи и опити за отвличане!

Лука повлече Леонардо след себе си. Карло ги последва. Преди Леонардо да се усети, вече бяха в коридора.

— Не знам дали това е добра идея — рече Леонардо. — Може би първо трябва да ти разкажа историята докрай.

— Ето сега ще я разкажеш! Но нека и баща ми чуе това, за да съобщи на коменданта на градската стража. Нека да заловят поне оня тип с белега!

— Би било добре! — промърмори Леонардо.

Лука си представяше всичко много лесно. Но щом отец Ригоберто не беше готов да свидетелства какво му бе изповядал Бартоло, те нямаха доказателства. И понеже свещеникът нямаше да наруши тайната на изповедта при никакви обстоятелства, трябваше да се намери друга възможност да се разобличат престъпниците. Но за да открие такава възможност, Леонардо първо имаше нужда сериозно да помисли.

Трите момчета се озоваха в голям салон. Там седяха Емануеле ди Джоя и приятеля му Микеле д'Андреа.

— Трябва да ти съобщим нещо много важно! — заяви Лука.

Той се обърна към Леонардо и го побутна.

— Е, разказвай!

Леонардо обаче се чудеше как да разкаже своята история, без при това да признае, че е напуснал тайно къщата.

Тъкмо когато искаше да започне, слугата събщи за завръщането на баща му.

— Нека заповяда при нас! — нареди Емануеле ди Джоя и няколко мига по-късно слугата въведе бащата на Леонардо.

— Надявам се, че сте имали успех, господин Пиеро — рече Емануеле ди Джоя.

— Отчасти, само отчасти! — отвърна господин Пиеро. — За съжаление сделката със земята, която подготвяме с Козимо де Медичи, се усложни. В договора трябва да се включат няколко допълнителни точки, което ще направя през следващите дни...

— Вие, разбира се, ще бъдете мой гост, господин Пиеро — увери го Емануеле ди Джоя.

— Благодаря ви! — отвърна господин Пиеро и се поклони с ръка на сърце.

— А сега седнете при нас и разказвайте какво постигнахте по другия въпрос! — настоя бащата на Лука.

Микеле д'Андреа кимна.

— И аз нямам търпение да узная това.

Преди да седне на масата, господин Пиеро задуши намръщен към Леонардо.

— Я кажи къде си бил днес, Леонардо? — прошепна той.

— Никъде — вдигна рамене Леонардо.

— Бил си някъде, където не мирише добре! Но това е ужасно! — господин Пиеро изглеждаше отвратен.

Леонардо изобщо не беше забелязал как вонеше в отводнителния канал.

— Козимо де Медичи ще има грижата комендантът на градската стража да се заеме веднага с търсенето на бандитите — събщи господин Пиеро. — Той обеща това да е основната му задача, докато не се постигне успех. Самият Козимо има голямо семейство и може

много добре да си представи как се чувства един баща, чието дете е отвлечено. Той в никакъв случай не иска да търпи подобно нещо в своя град!

— В своя град? — повтори Микеле д'Андреа.

Банкерът произнесе думите с интонация, която Леонардо се затрудни да определи. Но този приятел на бащата на Лука не му се нравеше от самото начало.

— Ти искаше да ни разкажеш нещо, Леонардо — обърна се сега именно bankerът към Леонардо. — И доколкото разбрах от твоя приятел Лука, това е нещо спешно.

— Исках само да кажа... исках... — Леонардо изглеждаше много объркан.

— Да? — попита напрегнато Микеле д'Андреа с тон, който никак не се хареса Леонардо.

— Исках само да кажа, че си спомних за герба върху каретата, с която избягаха нападателите снощи. И сега научих от Лука, че това бил гербът на семейство Скиреа. Това всъщност е всичко.

Лука го изгледа изненадан, но не каза нищо. Микеле д'Андреа се намръщи.

— Не знам какво да кажа — проговори той и се обърна към господин Пиеро. — Боя се, че премеждията от последните дни са се оказали твърди силни за сина ви. Може би трябва да се посъветвате с лекар.

— О, не вярвам да е толкова зле — махна с ръка господин Пиеро, но Леонардо познаваше добре баща си и разбра, че той също е притеснен.

Емануеле ди Джоя щракна с пръсти.

— Енрико Скиреа! Знаех си! За него са оправдани всички средства, само и само да ме тикне в пропастта. Можех сам да се досетя за това.

— Значи той е един от вашите конкуренти, които сте подозирали от самото начало? — попита Леонардо.

— И още как! — кимна той. — Но вероятно в историята са замесени и други семейства.

— Такова беше и мнението на Козимо де Медичи — намеси се господин Пиеро. — В противен случай не бихме се сблъскали с всички тези изключителни обстоятелства.

— При цялото ми съчувствие и разбиране, приятелю, не бива да се оставяте да бъдете въвличен в погрешни подозрения! — намеси се Микеле д'Андреа.

Емануеле ди Джоя се намръщи.

— Погрешни? Защо пък погрешни? Половината град знае, че Енрико Скиреа се е заклел да ме докара до просешка тояга!

— Та това е стара история! — поклати глава Микеле д'Андреа. — Пък и имайте предвид, че търговията на семейство Скиреа напоследък не върви добре. Не вярвам Енрико да има достатъчно пари, та да наеме банда от наемни войници!

— Ами ако някой му дава парите? — попита бащата на Леонардо. — Някой, който предпочита да остане в сянка и му възлага мръсната работа, за да не паднат подозренията върху него?

Възрастните продължиха да разговарят, докато Леонардо, Лука и Карло се върнаха в стаята на Лука.

— Защо преди малко не разказа на баща ми онова, което разказа на нас? — недоумяваше Лука. — Защо вместо това измисли тази история с герба на каретата!

— Ако бях казал истината, трябваше да призная как съм разкрил всичко това — и тогава край на походите през канала.

Лука зяпна от изненада. Напълно беше забравил за това.

Едва сега Леонардо разказа на двете момчета края на историята, включително и деликатния проблем с изповедта на Бартоло.

— С други думи, ти не преувеличаваше, когато каза, че случаят е напълно изяснен! — възкликна Лука.

Леонардо кимна.

— Ако отецът свидетелства срещу него, Бартоло веднага може да бъде арестуван. Той в никакъв случай няма да поеме върху себе си цялата вина, а ще издаде и онези, които са му платили.

— Енрико Скиреа! — поклати глава Лука. — А когато пипнат и него, той също няма да поеме цялата вина, а ще издаде онези, които са му дали пари да наеме Бартоло и неговите хора!

— Но без отца всичко си остава само добро намерение, така ли? — не вярваше на ушите си Карло.

— Правилно си разбрал — кимна Леонардо. — Но смятам да го посетя отново...

— Отеца ли? — вдигна вежди Карло. — Мислиш ли, че има надежда да го убедиш?

Леонардо не отговори.

— Мисля, че имам нужда да порисувам малко, за да се успокоя.

— Някоя машина ли? — попита Лука.

Леонардо поклати глава.

— Не, този път без машини.

— Тогава какво? — любопитстваше Лука.

— Един град. Град, който има канали, по които водата тече до къщите — и други канали, по които тя се оттича от къщите. И като си помисля, би било много практично, ако водата от тези водопроводи е топла, за да не е необходимо да се топли на печката...

ГОВОРЕЩИТЕ КАРТИНИ

През следващите дни Леонардо често напускаше дома на семейство Ди Джоя, за да гостува на отец Ригоберто.

Отецът видимо се радваше, че Леонардо се интересува от неговите стенописи. Момчето внимателно наблюдаваше завършването на лицата на апостолите и римските бойници.

— Ако искаш, за мен ще е удоволствие да ми помагаш — предложи отецът.

Леонардо нямаше нищо против — дори само за това, че по този начин можеше да учи много. Отецът му показва как да смесва боите и да почиства четките.

През цялото време Леонардо по никакъв начин не засягаше въпроса, който измъчваше и двамата — дали отецът не беше размислил върху решението си да се придържа стриктно към тайната на изповедта.

Отец Ригоберто беше заявил съвсем ясно, че за него изобщо не може да става дума да съобщи на градската стража, на някой съдия или на когото и да било онова, което му бе изповядал Бартоло. И Леонардо имаше чувството, че съпротивата на свещеника ще стане още по-силна, ако го обсажда с молби. От друга страна, Леонардо все пак усещаше, че отецът не се чувства съвсем добре в кожата си.

Едно от лицата, върху които работеше отец Ригоберто, се струваше някак познато на Леонардо. Чертите му ставаха все по-ясни под четката на отца.

Леонардо не можеше да повярва на очите си. Той гледаше като омагьосан лицето на римския стотник, който предвождаше войниците, които тъкмо залавяха Исус.

— Е, какво ще кажеш, Леонардо, успяхме ли?

— Изглежда... плашещо! — промълви Леонардо.

— Защо да е плашещо? Това е един римски центурион, а както знаеш, римските легионери отдавна са в миналото.

— Имах предвид лицето!

— Така ли...

— Сигурен съм, че съм срещал този човек!

— Това е напълно възможно. Както казах, някои богати хора биха искали срещу дарение да увековечат лицето си.

— Микеле д'Андреа! — позна го най-сетне Леонардо. — Него сте нарисували, нали? Нищо чудно, той притежава банка и сигурно е един от най-богатите хора във Флоренция.

Отец Ригоберто се усмихна едва.

— Щом го разпозна, значи картината все пак ми се е удавала.

— А има ли разлика в цената в зависимост от това, къде в картината се слага лицето?

— Но да, разбира се! — кимна отецът.

— Предполагам, че най-скъпо е да си Исус, а най-евтино — да си Юда! — усмихна се Леонардо. — Та нали той е продал Исус за тридесет сребърника. Кой би искал да бъде Юда!

Отец Ригоберто се разсмя.

— Както при Исус, така и при Юда трябва да се постарая много, така че образите им да не напомнят за никого в нашата църковна общност, момчето ми. Иначе ще имам неприятности, при това големи!

— За Юда мога да разбера. В този случай засегнатият ще се чувства обиден. Но за Исус?

— Ти чуваш ли се какво питаш? Да изобразя някого от нас, живите хора, като Исус, ще е липса на уважение към Създателя!

Когато на следващия ден Леонардо излезе от дома на семейство Ди Джоя, той не отиде в църквата на отец Ригоберто по прекия път. Вместо това разпита за дома на семейство Скиреа. Нали там служеше Бартоло, ако беше вярно онова, което беше чул.

Къщата на семейство Скиреа не можеше да се мери по великолепието с тази на семейство Ди Джоя. Леонардо седна от другата страна на улицата и зачака. Може би щеше да успее да научи нещо повече за Бартоло.

Той чака така няколко часа. Но не се случи нищо. От Бартоло нямаше и следа. По някое време от къщата излезе човек с богато украсен елек. Косата му беше черна и сресана гладко назад,

брадичката — заострена по модата. Човекът се загледа за миг в Леонардо, преди отново да се върне в къщата.

Накрая Леонардо стигна до извода, че е безсмислено да чака повече. Нищо интересно не се случваше. Може би Бартоло отдавна вече не работи за Енрико Скиреа и дори е напуснал града, след като срещата с Леонардо го бе хвърлила в такъв ужас.

Леонардо тръгна към църквата на отец Ригоберто.

Отецът работеше над своя стенопис и тъкмо завършваше една глава.

Това беше римският войник до центуриона.

И отново сякаш гръм удари Леонардо. Той се взря в лицето, отказвайки да повярва на очите си.

— И този го познавам!

— Ти явно имаш много познати във Флоренция, което си е за чудене, като се има предвид, че изобщо не живееш тук — поклати глава отец Ригоберто. През това време той нанасяше последните щрихи по лицето и то придоби окончателния си вид.

— Вие като свещеник сте длъжен да мълчите, ако ви доверя нещо, нали така? — попита Леонардо.

— Нали ти обясних това съвсем ясно. Тогава защо ме питаш?

— Искам да съм сигурен, че няма да кажете на Бартоло това, което ще ви кажа сега. Защото той идва на изповед всяка сряда, нали така?

От разговора между Бартоло и отец Ригоберто Леонардо беше разбрал, че войникът идва на изповед в сряда. Но за всеки случай искаше да се увери още веднъж.

— Няма значение кога идва Бартоло на изповед — рече отец Ригоберто. — Няма смисъл да ме разпитваш за него.

— Не ви разпитвам.

— На мен обаче ми прозвуча така.

— Не, аз само исках да съм сигурен, че няма да кажете на Бартоло, че чаках пред дома на семейство Скиреа, за да го проследя. Но той не се появи. Вместо това излезе точно този човек! — И Леонардо посочи последното лице, което беше нарисувал отец Ригоберто. — Това да не би да е Енрико Скиреа?

— Да, точно така.

— Изненадан съм, че той може да си позволи да бъде нарисуван в тази картина.

— Защо?

— Чух, че търговията му върви зле.

Отец Ригоберто се усмихна.

— Много слухтиш! По-добре ми помогни да измием четките!

— Добре, отче.

Докато миеха четките, Леонардо непрекъснато поглеждаше към стенописа. Той забеляза, че отец Ригоберто го наблюдава — сякаш чака момчето да забележи в картината нещо съвсем определено.

— Може ли да ви попитам нещо, отец Ригоберто?

— Ти и без това непрекъснато питаш нещо — отвърна отецът. — Дори и когато знаеш, че не мога да ти отговоря.

Леонардо не можа да сдържи усмивката си.

— Не, това не е истина, аз все пак изчаквам малко, преди да опитам отново.

— Виждаш ли! Е, какъв е въпросът?

— Всъщност много ли ви тежи на съвестта това, че не можете да ми помогнете?

Отецът се взря за няколко мига в момчето и накрая кимна.

— Да — призна той. — Това много ми тежи на съвестта. Но това е нещо, което аз всъщност не биваше да ти казвам!

Тogaва внезапно Леонардо забеляза един друг легионер върху стенописа. Той беше скрил лице зад ръцете си.

— Какво му е на този човек? — попита Леонардо.

— Не разбирам какво имаш предвид!

— На пръв поглед изглежда, че тъгува. Но това няма смисъл. Нали всички те са тръгнали да заловят Исус, как така един от тях би могъл да е тъжен!

— Ти си много наблюдателен, момчето ми — усмихна се отец Ригоберто. — Но може би има и други причини, за да си държи ръцете пред лицето.

— Ако му е влязло нещо в окото? — погледна го Леонардо.

— Например.

— Не разбирам защо ще изобразявате нещо такова в картината?

— Някой път картините ти разказват своята история, едва след като си ги гледал достатъчно дълго — а и не забравяй, че тази още не е готова.

— Чий образ ще нарисувате утре?

— Ето този! — Отецът посочи римлянина, който държеше Исус за ръката при залавянето му. Лицето му все още беше празно.

В този миг Леонардо съзря една драскотина в мазилката.

— Колко жалко! — възкликна той.

Някой беше издраскал стената с остър предмет и драскотината — колкото детски пръст — беше останала в мазилката.

— Трябвало е да се изравни мазилката! Иначе по-късно драскотината ще остане в стенописа. Но ако започнете тепърва да изравнявате мазилката, ще разрушите това, което сте направили досега!

— О, не, тук грешиш! — възрази отец Ригоберто. — Да се изравнят малките неравности или драскотини е втората възможност. Има и по-добър начин.

— И кой е той?

Свещеникът се усмихна многозначително. В очите му трепна закачливо пламъче.

— Да се впишат в картината! Утре ще видиш какво имам предвид, разбира се, ако дойдеш!

Леонардо се прибра у дома и разказа на приятелите си за последните си преживявания. Те обаче не се интересуваха от проблемите, които възникват при изработката на стенописите — още по-малко от това, дали е по-добре да се изгладят неравностите и драскотините, преди да се започне нанасянето на боята, или да се включат те в рисунката.

Този път обаче бащата на Леонардо беше забелязал отсъствието на сина си, защото се прибра по-рано от двореца на Козимо де Медичи. Господин Пиеро извика сина си в стаята си.

— Къде си бил?

— Защо питаш? Тук бях. Тази къща е голяма, татко!

— Не можеш обаче да се мотаеш навсякъде из къщата или пък да се криеш. Нали знаеш колко се притеснявам за теб!

— Много съжалявам!

— И как вонииш само! Но това е непоносимо! Какво ще си помислят за нас родителите на Лука? Слушай сега, това, което си измисли току-що — че си се разхождал из къщата — изобщо не ми звучи убедително! Казвай къде си бил!

През нощта Леонардо дълго се въртя в леглото. Пред очите му още беше картината на отец Ригоберто. Отецът го гледаше толкова странно. Сякаш искаше да каже: „Защо не виждаш нищо, Леонардо? Кога ще се вдигне завесата пред очите ти?“

Колкото и да се опитваше да заспи, Леонардо не успяваше. Накрая той седна в леглото и се замисли. Рисуването върху църковната стена, което му показва отец Ригоберто, го беше очаровало и идеята да постъпи колкото е възможно по-скоро в някое художествено ателие вече не му изглеждаше толкова неосъществима.

Пред очите му все така бяха образите от стенописа на отец Ригоберто. Микеле д'Андреа като центурион, Енрико Скирея като един от неговите войници, мъжът, който бе скрил лицето си с ръце, и лицето, върху което щеше да има драскотина колкото детски пръст...

„Като белег!“ — досети се Леонардо.

И тогава внезапно скочи в леглото си.

— Сетих се! — извика той. — Разкрих загадката! Разкрих я!

Карло и Лука, които отдавна спяха дълбоко, се измъкнаха изпод завивките си с прозевки.

— Ти добре ли си? — усъмни се Карло.

— Разбира се, че съм добре! По-добре от всякога! Открих каква е връзката между отделните събития!

Карло и Лука седнаха в леглата.

— Е, давай, разказвай тогава! — настоя Лука. — Силно се надявам, че не вдигна толкова шум напразно!

— Съвсем просто е и през цялото време е било пред очите ми, но аз не го виждах — поклати глава Леонардо и се удари с длан по челото. — Трябва да съм бил сляп!

Карло се прозя широко.

— Хайде, премини към същността, иначе отново ще заспя и ще пропусна великото ти откритие!

Леонардо си пое дълбоко дъх и започна:

— И така, слушайте внимателно! Този отец Ригоберто не може при никакви обстоятелства да наруши тайната на изповедта. Бартоло му се е доверил и вероятно му е изповядал всичко до последната подробност. Той толкова се изплаши, когато ме видя, че вероятно си е помислил, че е дошъл Денят на Страшния съд или нещо подобно! А пък отецът, естествено, е изпълнен с угризения на съвестта, че с мълчанието си помага за едно престъпление.

— Това ли е всичко? — не повярва на ушите си Лука. — Но нали въпросът е как да се справим с този проблем, след като отец Ригоберто отказва да проговори!

Леонардо се усмихна.

— Той през цялото време е говорил. Но не с думи, нали е задължен да пази мълчание.

— Тогава как? — облеци се Лука.

— С картината си! Трябваше да забележа това много по-рано! Леле, колко съм тъп! Микеле д'Андреа е предводителят на групата. Той е поръчителят! Затова отец Ригоберто го е изобразил като центуриона на римляните!

— Но той е приятел на семейството ни! — възкликна Лука.

— Ами явно не е чак такъв приятел! Заедно с Енрико Скирея и вероятно с други търговци той се е опитал да разори баща ти, Лука! Естествено, той винаги е бил отлично информиран за всичко, което е предприемал баща ти! Седял е на масата му и е бил посвещаван във всичко... Мъжът от картината, който е скрил с ръце лицето си — това е един от нападателите, на които хвърлих пепел в лицето! Очевидно Бартоло е разказал дори и това на отчето.

— Това означава, че Бартоло е бил един от нападателите, които влязоха у дома! — продължи мисълта му Лука. — Иначе откъде ще знае, че си хвърлил пепел в лицето на един от бандитите?

Леонардо кимна.

— Да, точно така.

— Но всичко това не е никакво доказателство! — напомни им Карло.

— Напротив. Драскотината на стената е белегът на Бартоло! Убеден съм, че утре отец Ригоберто ще нарисува там главата на Бартоло!

На следващата сутрин Леонардо разказа на баща си всичко, до което беше стигнал в разследването си.

— Ела с мен в тази църква и виж с очите си! Тогава ще трябва да признаеш, че съм прав — предложи му Леонардо. — Отец Ригоберто спази обета си за мълчание, но в замяна на това нарисува показанията си!

Господин Пиеро се замисли.

Леонардо му беше признал и за многократните си излизания в града през отводнителния канал, и че се е излагал всеки път на голяма опасност.

— Този Бартоло е можел да те убие, ясно ли ти е това, своенравно хлапе такова? — скара му се той.

Но след като се успокои, той обеща да говори с Емануеле ди Джоя. Щеше да се наложи отново да се обърнат към неговия добър познат, коменданта на градската стража.

Следващата сряда Бартоло влезе в църквата на отец Ригоберто. Стенописът междувременно беше напълно готов. Всички римляни и апостоли вече си имаха лица.

Бартоло мина между редиците с пейки и се загледа в картината. Той, естествено, видя човека с белега и разпозна в него себе си.

— Отец Ригоберто! — извика той.

— Очаквахме ви! — чу се гласът на отца от галерията. Той беше там заедно с Леонардо. Господин Пиеро и Емануеле Ди Джоя се намираха съвсем наблизо. Карло и Лука, естествено, също не искаха да пропуснат възможността да присъстват на сцената.

— Вие сте ме издали, отче! — провикна се Бартоло.

— Не, аз спазих обета си за мълчание — отвърна отец Ригоберто. — Точно както го повелява дългът ми на свещеник. Но не мога да направя нищо за мислите, които хрумват на хората, докато разглеждат една картина.

В този момент вратата на църквата се отвори. Вътре влезе Франческо Манцони, комендантът на градската стража. Ръката на Бартоло стисна дръжката на меч.

— Не и в Божия дом! — провикна се отец Ригоберто.

— Убеден съм, че ако дадеш показания и назовеш поръчителите на отвличането и нападението в дома на семейство Ди Джоя, това ще смекчи наказанието ти. Но го направи сега! Впрочем моите хора са завардили вратите на църквата, за да те заловят, в случай че решиш да бягаш! — предупреди го комендантът.

Бартоло изтегли меча си. Няколко мига той остана неподвижен, сетне хвърли меча на пода. След това човекът с белега посочи стенописа и въздъхна.

— Там действително може да се види всичко — призна той. — Няма никакъв смисъл да го отричам.

— Енрико Скиреа плати ли на теб и съучастниците ти? — попита комендантът.

— Да, но парите не бяха негови. Поръчител беше Микеле д'Андреа. Той искаше семейство Ди Джоя да задлъжнее още повече към банката му, плащайки парите за откупа. След това щеше да им отнеме търговията.

Бартоло беше заловен. Не след дълго същото се случи и с поръчителите и съучастниците в отвличането на децата. Това, че сред тях беше един толкова влиятелен банкер като Микеле д'Андреа, развълнува целия град. Но макар че банкерът направи всичко възможно да потули цялата история, доказателствата бяха толкова унищожителни, че Енрико Скиреа не пожела да поеме върху себе си цялата вина и даде показания срещу него.

След като свидетелстваха пред съда, Леонардо и Карло трябваше да се върнат във Винчи.

— Ще ми липсват — каза им на сбогуване Лука. — С вас при всички случаи не беше скучно. Какво ли щях да правя сам в онази дупка? А теб, Леонардо, мога да те гледам часове наред как рисуваш машини!

— О, да, знам, защото през цялото време си мислиш, че някой ден ще направиш пари от моите рисунки! — засмя се Леонардо.

— Е, да, затова също.

— Но трябва да знаеш нещо, Лука!

— Казвай тогава?

— Всички големи конструктори включват по някоя грешка в чертежите си. Такива грешки са известни само на автора! Затова си мисля, че ще се наложи да ми дадеш част от парите, ако успееш да продадеш машината ми за лов на престъпници!

— Аха, така значи. — Лука всъщност не изглеждаше много изненадан. — Е, добре, надявам се отново да се срещнем, когато дойдете във Флоренция!

— Или ако ти минеш през Винчи — смигна му Карло.

Докато яздеха обратно към Винчи, Леонардо попита баща си:

— Мислиш ли, че в къщата на дядо има някоя стена, върху която мога да рисувам — както правеше отец Ригоберто в църквата?

— Не, не вярвам дядото ти да се съгласи.

— А в твоята къща?

— Леонардо!

— Може и на задната стена!

— Добре ще е първо да се поупражниш върху хартия и платно — рече баща му. — Или пък да отидеш в ателието на някой майстор, за да се изучиш. А когато наистина се научиш да рисуваш добре, повярвай ми, тогава хората ще искат от теб много повече картини, отколкото би могъл да рисуваш!

Издание:

Алфред Бекер. Мистериозното отвлечане

ИК „Фют“, София, 2012

Редактор: Албена Раленкова

ISBN: 978-954-625-748-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.